

I V A A D A M C O V Á

Ú S T Í
N A D L A B Ě M

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 15. BŘEZNA 2018

Iva Adamcová – Ústí nad Labem 15.3.2018

Moc vás vítám. Já jsem včera dostala dopis, na který jsem hned odpověděla, ale protože on je velmi zajímavý, to téma tam, abyste to viděli. Nedávno jsme měli na Statku pobyt. Byly tam dvě sestry, krásné mladé holky a ta jedna se přiznala, že poslouchá čtyři roky, ale teprve před rokem pochopila, o čem mluvím. Pozor, a to ještě možná není konečná, protože, opravdu, to vaše uvědomění, o čem Iva mluví, je velmi postupné a pomalé a vy se k tomu, samozřejmě, dopracujete. Ale tento příběh, co teď bude posílat tato mladá žena, je to dotaz na její malou dceru, tak tento znázorňuje, ona mi odpovídala, tak jsem vytiskla i mou odpověď, abyste viděli tu jemnou nuanci, kdy vy vlastně si tvoří ten Odpor a to pokračování, přestože už jste někdy hodně čistí.

„Milá Ivanko, jak se máte? Velmi pěkně děkujeme za přednášky. Jste úžasná. Píšu ti s prosbou o radu. Moje dítě si naplánovalo trochu komplikovanější Osud. Netýká se to zdraví. Dcerka je děvčátko s čínským původem, žijící na Slovensku, a ještě navíc je velmi moudrá. Jenže Slovensko není ještě stále multikulturní společností, kde se tyto děti cítí jako ryby ve vodě a také na školách tak zvané moudré děti nepatří k těm oblíbeným, které ostatní děti berou do party, a tak z těchto důvodů to nemá ve škole lehké. Napříč tomu ji škola baví a chce tam chodit, což je dobře. Ale kamarádky má i nemá. Hrají si s ní jen tak, jak jim to vyhovuje. Starší se jí posmívají, dělají si z ní legraci, nazývají ji různými jmény a ze školy mi chodí smutná. Trvá to už od předškolního ročníku. Teda už druhý rok a já ji pravidelně vysvětluji, že je to ona, která si tento Osud nabrala a že tím musí projít, a když se jí to nelíbí, tak že to tak musí být, a že je to správně. Snažím se ji usměrňovat, aby to pustila z hlavy, aby jí to bylo jedno. Ale víte, sedmileté dítě tomu sice rozumí, co jí říkám, ale neprožívá to. Tím pádem se to nemůže změnit. To je také dané? Když to nepřijme celou svou Duší, že bude na škole úplně sama, tak se to nezmění? Hovořila jsem s ředitelkou, s učitelkami, aby se i ony snažily tyto rozdíly a nevraživost trochu zmírňovat, protože i ony si to v Osudu nabraly a došlo k mírné změně, ale vždycky je to pouze dočasné. Přemýšlela jsem, že jí změním školu s vědomím, že třeba tam to nebude lepší, ale pokusit se o to musím. Mají plný stav, takže asi má být tam, kde je. Já vím, že je to pro nás nejlepší zkouška a vím, že dělám maximum, ale já to neprožívám, neposuzuji, nepodstupuju to dalším členům rodiny, tyto informace, protože lítost by se všem jenom zhoršila.“

Výborně.

„Je fajn, že dcerka má mnoho aktivit a tím pádem to pustí z hlavy. Začala cvičit i jógu. Prožívá to jen ve škole. Doma na to zapomíná. Budeme rádi, když mi poradíte, jak to usměrnit. Vaše učení zná, ale jako sedmiletá to ještě neumí úplně aplikovat do praxe, aby jí to bylo jedno. Vždy to

prožívá, aby se to naučila. Jakákoliv rada mě potěší, jestli jenom zmírňovat, anebo pořád jenom vysvětlovat.“

Tak a já jsem odpověděla. Já tu odpověď přečtu, pak si o tom, když budete chtít, můžeme popovídat.

Vysvětlí jí, že svět je jediný celek a ona je vším. Dokud nebude své kamarádky přijímat takové, jaké jsou, bude stejná, jako její kamarádky. Tedy kritizující, posuzující a odmítající, protože jsme vším. Tedy ona to dělá sama sobě.

Já bych chtěla, abyste trošku vnímali tu jemnou nuanci, která tam je.

Dokud nepřijmu úplně totálně všechno, co se okolo mě děje, tak já mám Odpor k dění a k chování druhých lidských těl. Jenže já jsem její vlastní Vědomí. To znamená, že se vše neustále, samozřejmě, opakuje.

Tady se může, samozřejmě, zastavit i ten smutek toho dítěte, protože jí to bude absolutně všechno jedno.

Ať to hodí za hlavu stylem, že kdo se k ní bude hlásit, tak je to dobré, ten se mnou být chce, a ten kdo ne, taky dobré, jelikož ten přece mi nic nemá přinést, ale hlavně mi nemůže dělat radost to, že druhému člověku nedělá radost moje přítomnost. Proto by se měli všichni ti lidé a vy také, samozřejmě, spokojit s tím, že si vás někdo vybere. I vy máte právo výběru, vybíráte si, s kým chcete být víc, či míň, protože vy se učíte vstupu do Jednoty, to znamená do nestrannosti. Vy se stanete potom univerzální bytostí, vším. Tedy musíte prožít obě strany. I svou, i spravedlivě tu druhou, a tohle je realita bytosti z 5D. Takže tady ta nestrannost se od vás potom, v pozdějších letech, očekává, než vám úplně dojde vše. Takže pak vám už nevádí úplně všechno. Ano, buď se mnou někdo chce být, jsem ráda, anebo se mnou nechce být a jsem také ráda, protože teď tomu člověku umožním to, co on si vybral. Tehdy už neprotestujete. Svět nebude jednou takový, jako jej vidíte dnes. On se velmi silně změní a bude to docela velmi rychle na to, že dlouhé desetitisíce let jsme prožívali úplně jiné stavy. Tak, jak člověk se stal člověkem a do této doby se vyvíjel, je to náročnější, samozřejmě, při tom přechodu, protože jste zvyklí na běžné reakce, ale dneska už víte, že v hlavě máte úplně prázdko. To je také stav, který jste nikdy před tím takto nezažívali. Ano, je tam úplně nula. Tam jsou úplně minimální pohyby. Mnoho lidí píše, protože mají strach, že se jim něco děje, že jsou nemocní, tak to není. Vy budete, samozřejmě, žít jiným způsobem do doby, dokud vás ovládá hmotná složka, tak jste myšlenkami a ty myšlenky vám korigují a jsou nastavené ve hmotném těle v DNA. V páté dimenzi se osvobodíte. Planeta vás vypustí, ale je to zase jenom dočasné a částečné osvobození, prosím vás, protože v páté dimenzi už se budete moct rodit z planety na planetu. Tam budete svobodnější. Později, v přechodu do sedmé dimenze, přes sudou, šestou dimenzi zjistíte, že i tohle nebylo vlastně jakoby úplná svoboda, že to také bylo regulováno a tak je to vždycky, až do úplné poslední dimenze, kde se stanete vším. Rozhodující je délka časoprostorové křivky. Takže se vždycky postupně osvobodíte z určitého prožitku, z prožívání. Tohle je váš první skok, který je pro vás, samozřejmě, hodně těžký a jedním z nejdůležitějších, protože pak už v těch od té páté výš budete vědět, že jste Bohem, do této doby jste to nevěděli, takže jste trpěli.

„Moc tě zdravím, Ivanko. Na začátku bych ti chtěla moc poděkovat za tvé povídání. Danovi za nahrávání a posílání přednášek a také všem dalším buňkám, díky kterým to vše funguje a my o nich ani nevíme. A teď k otázce. Jde o bolest. A teď nemyslím, proč ji máme, jak vzniká, to, myslím, chápu. Víím, že každý musí zaplatit do posledního haléře, ať je děj jakkoliv dramatický. Rozumím, že každý si volí dobrovolně, teď myslím Vědomí, než vleze do oblečku člověka. Zvíře asi taky, ale tam to bude ještě asi trochu jinak. Jde mi spíše o prožitek bolesti a bolest vážně intenzivní. Myslím tím, když někdo třeba týrá dítě. Testy na zvířatech v laboratořích, ve středověku, různá mučení. Nerozumím, jak tak obrovskou bolest může tělo snést, nebo je bolest jen do určité intenzity? Nebo se vyplaví nějaké hormony, které tělu pomohou? Nebo nižší úrovně vnímají bolest jinak, nebo pomáhá Nadjá? Nebo všichni cítí bolest stejně?“

Jen uvedu takový příklad pro úplné pochopení. Nedávno jsem se trochu oparila vodou a páliło to jako čert. Tak jsem si představila, jak třeba někdo může vydržet upálení. Pamatuji se, že při porodu to také byl jízda. V duchu jsem si říkala, že jsem netušila, kam až práh bolesti může zajít, ale nějak se to prostě dalo. Ale teď, po nějaké době, mi přijde, že to vlastně ani tak nebolelo. Nevím, jak se v tom ztrácím. Můžeš to, prosím, trochu objasnit? Snad je můj dotaz pochopitelný. Občas mi tam tělo hodí ještě trochu lítosti, když náhodou vidím dramatičtější situaci, tak možná, kdybys o tom trochu popovídala, lépe bychom to, možná, já i jiní, pochopila. Ještě jednou moc děkuji za případnou odpověď. Moc krásně se posloucháš. Míša“.

Ano, Míšo. Tohle to je specifické pro každé tělo, pro každého jedince. Ale jsou i, samozřejmě, národy, dejme tomu etnické skupiny, ty mají jiný práh bolesti, než má třeba běloch nebo černoch. Každé to tělo je v tom vývinu jiné a také má nabraný jiný Osud, s jinou minulostí a s jinou budoucností, kterou potřebovalo prožít. Ale jsou i věci, jako je třeba porod, kdy i žena dopředu se některá bojí porodu. Velmi mnoho lidí se bojí porodu a ve stavu 3D je to dramatičtější, tím pádem se ale připravuje prožitek bolesti pro období porodu. Čím více se toho porodu ta žena totiž bojí, tak se stahuje jednička a dvojka. Smršťuje se, takže tělo nemá dost silná otevření se. A vyrábí se úplně jiná chemie, než by se vyráběla u ženy, které by to bylo jedno. Která by k tomu přistupovala, že jak to teda přijde, tak to bude. Ideální v tomto stavu je, když se ten porod blíží, nebo nějaká taková událost, kdy máte něco zažít. No, uvidím, až jak to bude, pak se k tomu postavím. To je nejlepší, co můžete pro to udělat a pak to proběhne velmi rychle. Souvisí s tím i to, že se neoddělíte od svého Vědomí okolo svého okolí, takže spolupracuje i Vědomí druhé lidské Hmoty. To znamená lékařů, sester, kteří v pravou chvíli vám třeba podají něco, co je případně k vaší úlevě. Jiné samozřejmě je, že když třeba prožijete nějakou havárii nebo nějaký úraz, ale pamatujte si, že většinou ve stavu, kdy prožijete ten náraz, dejme tomu tu autohavárii, tak v prvních dvaceti, třiceti minutách, i kdybyste měli utrženou nohu, tak o tom nevíte. Tam je okamžik obrovské

takové úlevy při těchto dějích. Když ten člověk zemře, tak už to nepocítí, a když má přežít a má si nějakou tu míru té bolesti zažít, tak je tam i stupnice a někdy je opravdu hodně silná. Dnes můžete děkovat za to, že jsme na takové úrovni medicíny, že vám můžou podávat i zmírňovací prostředky, protože dříve, představte si, v takovém středověku, jak tady psala Míša, tak to nešlo. Takže dnes jsme na tom už trochu lépe. Navíc každý z vás má jinou míru, snese jinou bolest a pozor, je to skutečně i vámi objednáno, přesně v Odporech, které běžně v tom životě prošly, takže tam je styl nastaven a musí se prožít. Zvířata to nevnímají tak, jako lidé. Tam je pouze zachován pud sebezáchovy, a když dojde k nějaké takové události, vidíte, že většinou to zvíře jenom leží, oddechuje a trpí v tichosti. To už musí být, když třeba nějaké zvíře se ozývá, jakoby nahlas skučí nebo nějakým způsobem kvílí. Ale tam je větší úleva. Člověk ne. Člověk je vyššího stupně, takže on si musí ty prožitky prožít mnohem výrazněji, s tím ale nic neuděláme. My jsme potřebovali tohle prožít, abychom odložili spoustu věcí, abyste byli soucitní. Jak byste soucítili s někým, kdo má bolesti? Vy si to potřebujete prožít.

Ted' skočím trošičku jakoby mimo mísu. Budete mít třeba maminku, která bude mít nějaké bolesti v nohou. Vy se o ni budete starat, budete jí sloužit, ale věřte mi, že teprve tehdy, až vás něco bude takhle strašně bolet, pak si budete vážit toho, jak ta maminka se třeba chovala správně, že neskučela, nestěžovala, protože víte, co prožívala. Do té chvíle, než si to prožijete, tak to nevíte. Vy ale máte i paměť, takže z minulých životů jste si nabrali i soucítění, takže i tyto věci si, samozřejmě, nesete sebou a to soucítění už je u vás v mnohem vyšší hladině, než u lidí, kteří umí ještě ublížit. Oni nevědí, že to dělají sami sobě. To zjistí teprve tehdy, až přijde doraz jejich Karmy.

„Dobrý den. Poslouchala jsem nahrávku z Ústí nad Labem a vím, jak hodně dopisů a dotazů dostáváte, jen jsem se chtěla připomenout. Když byste třeba na další přednášce měla chvílku nebo by se tam můj dotaz nějak hodil, tak budu ráda za odpověď. Ráda počkám, až vám to někdy vyjde nebo ne, to nevádí. Už jste mi pomohla vším, co říkáte, tak za moc děkuji. Myslím, že mi pomáhá i to, že vám to napíšu a sama o tom pak popřemýšlím. Jsem vaše nová posluchačka, tak se teprve učím. Moc mi pomáhá, že vše je dané a pak se soustředím na přítomnost. Zatím se to učím kašlat na budoucnost, kašlat na strachy co bude nebo nebude. Ted' je to dobré. Snažím se být optimista a také snažím se nehodnotit lidi ani v mysli. To jsem asi dřív dost dělala. Ať si každý dělá, co chce. Vše je dobré. Vše je tak, jak má být. Trochu narážím pak v práci, protože mám pochopení i pro ty zlobivé kluky ve škole, kdy mi spíše to jejich chování připadá úsměvné, ale kolegyně si myslí, že už je to nepřijatelné. Ale ještě si nevím rady se třemi věcmi. Za prvé, bolí mě stále vzadu za krkem, stahují se mi svaly v šíji. Vzniklo to po borelióze před sedmi lety, už jsem se s tím, myslím, smířila, navíc to bylo před pěti lety mnohem horší, tak jsem nyní vlastně šťastná, že funguji a hlava drží rovně. Ale s tou stálou bolestí vzadu občas spadne k jedné straně, anebo když s někým mluvím, tak se mi stáčí. Jak učím ve škole, tak mi to občas trošku vadí. Ale nevím,

jestli je to karmické nebo jsem si to způsobila něčím sama. Jestli jsem si vytvořila, anebo stále vytvářím, nějakou blokaci. Taky to беру jako úplatu. Ale už to trvá tolik roků, tak nevím, jestli se mám smířit s tím, že to třeba ani neskončí.“

„Za druhé, také nevím, jestli ustojím, až manžel na mě zase zaútočí. Vím už, že bych měla zůstat v klidu, neoplatit mu ten útok. Ted' byl manžel hodný. Je po operaci žlučníku. Ale asi vnitřně bojuji ses strachem, jak to zvládnu, jestli to opravdu zvládnu, být v pohodě. Kdy pak brečím a je mi to líto, tak mi to ubere energii a jsem vyřízená bez energie i další den. Pak je mi líto dětí, že to s námi musí zažívat. Lítost není dobrá, ale jak to mám v sobě poručit, abych tu lítost nepociťovala?“

„Za třetí mě trápí, že jsem tenkrát, jak jsem byla po borelióze, šla na potrat, a jak k tomu mám přistoupit, když jsem tenkrát na tom byla psychicky a fyzicky špatně, že jsem si myslela, že to nezvládnu.“

„Moc se omlouvám, že jsem to ted' sepsala trošku jinak, ale v podstatě jde stále o ty stejné problémy. Chtěla bych tu svou situaci vylepšit, ale s těmito věcmi si nevím rady. S láskou Veronika.“

Tady byl ještě před tím jeden dopis. Ten je velmi dlouhý. Tam šlo o to, že ten muž se k ženě choval velmi špatně, křičel a urážel ji a ona, samozřejmě, pak plakala. Nekonečný kolotoč odporů vzájemně podporovaných. Už nějaký čas, pár měsíců poslouchá, takže ted' odpovím.

Za prvé, člověk, který se neustále snaží dobrat se, proč? Taková ta logika člověka, tak jemu se množí myšlenky. Satan těla toho využívá. To znamená, hmotné Vědomí vám hází logiku. Proto logičtí lidé mají problémy v krční páteři, a i na ramenou, protože si ten svůj Osud tak jako nesou s sebou. Uvědomte si, že vy nic nevymyslíte tady. Vy to nevyřešíte tou hlavou. Jednodušší je to přijmout. Je to tak, jak to je. Je to obrovské uvolnění, které potřebujete prožít. Ale samo si to musíte vyzkoušet. Všichni. Řešit pořád, proč se mi děje tohle a tohle, ne ne. To je záležitost, která je velice obtížná. Já vím, že se mi tohle stalo, tak to přijmu. Všechno se tímto vyřeší. Pak už, samozřejmě, máte v náběru toho, že můžete použít své tělo jako nástroj, protože s ním jezdíte po tomto světě jako s autem a mechanicky to pouze vyřešíte. Ale věřte mi, že nejvíce vyřešíte jenom tím přijetím, takže přehlízet. Když tak si zajít na masáž. Nepřemýšlet o věcech neustále dokolečka, protože tím to nevymyslíte. To je to samé, jako kdybyste přemýšleli, proč mě ten můj muž furt snižuje, hádá se se mnou. Ne ne ne, já to vyřeším. Bude mi to jedno, ale postavím se k tomu čelem. Vysvětlím mu, že takhle žít nemůžeme, jestli proti mně něco má, ať mi to řekne, že na tom můžu zapracovat. A pokud se program protahuje a agresivita stoupá, to se také může stát, tak mi takové soužití s tímto mužem nebude dělat, samozřejmě, radost, protože vím, že já mu tu radost nedělám. A když ho miluji, nemám tu radost, že přichází útok těla, tak přistoupím i na to, a řeknu mu to dopředu, aby mě čas se trošku vzpamatovat, že by možná bylo lepší, kdybychom se rozešli. Spoustu lidí si neuvědomuje své chování a své útoky na vás. Až

když by o vás měli přijít, tak by jim došlo, že si vás vlastně váží. Ale pozor, tohle nesmíte nabídnout ve stavu vašeho útoku emocionálního, jinak ten člověk to vnímá přes hmotnou složku jako útok a pak je zase v boji ta Hmotná složka proti Hmotné složce. Takže, tady s ním musíte hovořit z úrovně Boha a tady je podmínkou to přijetí. Přijměte napřed jeho chování a pak jenom vyřešení nabídky toho, co by se mělo udít. Rozhodně víte, že to nezastavíte lítosti. Pokud budete plakat, tak vás to ani nenapadne, jak to vyřešit, nemůže, protože vy jste ucpaní.

Já jsem vysvětlovala lidem, že když ke mně chodili lidé, nebo když ke mně chodí na poradu nebo dříve chodili ke mně na sezení, dneska už děláme pouze hromadné na Statku, protože z časových důvodů to nejde jinak, tak kdybych je litovala a ty Osudy byly velmi dramatické, tak bych jim nikdy nemohla odpovědět tak, jak by to potřebovali slyšet, protože ve mně by chyběla ta část Boha, která by jim to mohla říct. Takže napřed se budete muset zkoncentrovat a být bez lítosti. Ano je to můj muž, chová se ke mně takhle, tím zase nebudete drtit děti, když pak prožijete jednu lítost, že vám to dělá muž, pak zase litujete poté historii i to, že ty děti to viděla a znovu se litujete. To je nekonečný běh. Tam pak můžete mít problémy s rukama s plícemi, tam může být třeba astmatický záchvat. Pak vám zase může být líto, že tady ty nemoci máte, to je nekonečná smyčka.

Za další, proč byste neměla jít na potrat? Já vím, že tady dlouhou dobu se tyto věci odsuzovaly, ale tak to není, prosím vás. Máte právo se rozhodnout. Jestli teď jsem v situaci, kdy si dítě můžu dovolit jak věkově, tak finančně, tak s partnerstvím a jenom se rozhodnout, pokud to, samozřejmě, jde. Vy tady si neuvědomujete, v jakém úžasném místě žijete. Mnoho lidí, vidím to, co se děje okolo politiky. Sice se o ni nezajímám, ale občas to zahlídnu, protože chodím k mamince, která kouká na zprávy. To mi stačí, těch dvacet minut. Uvědomte si, opravdu, že tohle místo v této Evropě, tam, kde žijete, je jedno z nejpříjemnějších vůbec na Planetě a jsou mnohem zdánlivě vyspělejší země, dejme tomu, já poznám Francii, Itálii, co se tam odehrává, tam jsou na tom lidé i finančně mnohem hůř, z pohledu zákonů té země. Nebo to, co vydávají a to, co smí a nesmí, to je teda úplně něco odlišného, jak je tady. Takže, když jste schopni přijímat ten stav, který tady žijete v pohodě, ať se to týká zdravotnictví, ať se to týká všeho možného, třeba, dejme tomu, v té Francii, já si pamatuji, tam třeba jezdí hasiči místo záchranářů, protože ta země je tak obrovská, na obrovské rozloze této země je nedostupná, jakoby to pečování o obyvatelstvo a taky si pamatuji, že když jsme byli jednou v Miláně, tak Petrušce se udělalo hodně špatně. Já jsem ji vezla autem do nemocnice a my jsme tam šest a půl hodiny čekali na přijetí. A to byla taková místnost asi jako tahle a ta byla narvána lidmi, takže doktor vybíral toho, komu bylo nejhůř. Tam si odebíral ty lidi. A to je několik miliónové město. Takže si myslím, že u nás je to úplně báječné. Není, na co si stěžovat. Takže, když se potom rozhodnete, a pozor v těchto státech je také někdy nemožné si skutečně „zajít“ na potrat, protože vám to ta vláda zakáže, nebo vám to neumožní, také musíte vyhledávat jiné prostředky. Takže, buďte rádi, že žijete tady. A nevyčítat si, že v tu dobu to nešlo. Ne, nešlo. Ego je mazané, samozřejmě. Ego vás chce mít na lopatce. Takže, Ego bouří vždycky. Když máte jít na potrat bouří, že jste darebáci, ale také bouří, že to dítě nechcete. Pak to proběhne, a pak to bouří zase, že jste šli, že jste byli darebáci. To je nekonečný proces. Takže, prosím vás, stačí, že se rozhodnete. Máte své důvody, a pak zkrátka ten hlas budete ignorovat.

On občas přijde. Nedohadujte se s ním. Jakmile se začnete před tím hlasem Hmoty obhajovat, má novou sílu. Je to to samé, jako když vedle vás bude sedět člověk, který vás bude k něčemu přemlouvat. Když vy s ním budete mluvit, bude neustále vracet zpátky kontra otázku. Až budete mlčet, tak on přestane, takže musíte si poradit tímto způsobem. Nemá vůbec smysl si vyčítat jakýkoliv děj. Jste Vědomí. Vy jste si oblékli tělo se vším všudy, abyste zjistili, že jste nikdy hříšní nebyli.

„Milá Ivanko, moc tě zdravím. Děkuji za všechny přednášky. Už nějakou dobu odolávám ti napsat. Vím, že jsi zaneprázdněná a zatím mi vždy stačilo se ve svém nitru zeptat: Co je na té situaci dobré? Co mě to učí? Co by mi poradila Ivanka? A odpověď se většinou za pár hodin dostavila, anebo do několika dní sama. Buď mi spadla do hlavy, nebo přišla tvá nová přednáška, nebo někdo úplně nevědomý pronesl naprosto nečekaně vědomou větu a bylo vymalováno.“

Bingo. Takhle to pracuje. Přesně. Ano. Uvědomte si, že já jsem vaše Vědomí. To znamená, že když vy tam máte hranici Odporu svého těla a nevíte to, tak opravdu stačí se jenom, to je tak zvaná oklika, zeptat, co by udělal ten člověk a hodte to pak za hlavu. Za chvíli to tam skutečně budete mít jako odpověď a odpovídáte si vy sami sobě, vaše Vědomí. I platba se většinou dostaví rychle.

„Teď ale nechápu. Nyní začínám tápat. Obracím se na tebe s prosbou o pomoc, protože se mi stejná situace, zamklé potraty, v životě opakuje už rok a půl a zdá se mi, že stále něco nechápu, nebo to jsou jenom identické platby za různé odporové stavy? Tvoje přednášky intenzivně poslouchám poslední čtyři roky. Za poslední čtyři roky se můj život od základu změnil k nepoznání. I já jsem se úplně změnila. Po dvaceti letech vztahu a šestnácti letech spokojeného manželství, jsme se šťastně rozvedli a máme i nadále skvělé vztahy. V období před rozvodem to vypadalo, že najednou mluvíme každý jinou řečí. Jinak jsme zjevný důvod k rozchodu neměli. Okolí to nepochopilo. Dokonce můj současný manžel si s mým bývalým mužem báječně rozumí. Stejně tak já s přítelkyní exmanžela.“

Super. Rodina je zachovaná. Já teď trošku odskočím. Víte, nedávno přišlo téma, a teď mi to vlastně nahodilo a měli byste to asi vědět. Nebuďte zhrozeni. To zase budou nápisy, že jsem Satanista. Vám se bude měnit vztah k sexu. Ve 3D se budete těšit z toho sexu a radujete se z toho sexu, protože vy tady zažíváte takové hrůzy, že si tím vlastně ulevujete. A je to pro vás potřebné. Muži, nebojte se, nepřijďte o nic, protože i u vás to bude mírnější a jednou dojdeme vývojově, ale to nás ještě čeká dlouhá doba, to už vy v tomto těle nezažijete. K tomu, že budeme mít sex pouze tehdy, kdy se budeme potřebovat rozmnožovat, což bude párkrát za život, protože budete žít asi tři sta let, asi zhruba dvě stě padesát budete plodní, takže tam si to užijete. Nicméně, nebude už instituce manželství, protože vy budete mít, samozřejmě, ženy, které budou soběstačné, budou muži také soběstační a všechny děti budou naše děti. To znamená, že jakmile někdo se domluví později, že už jejich společná cesta skončila, tak se úplně bez problémů bude dál s tou tak zvanou rodinou stýkat. Pro nás je to dneska malá

rodina, ale my budeme velikou rodinou, takže tento vývoj směřuje tímto směrem. Nebude tam už utrpení. Své děti budete považovat i ty biologické i ty nebiologické, protože budete vnímat, že jsme skutečně rodina a DNA Planety vlastně to jakoby zařizuje.

Takže, tohle to, co píše ta žena v té rodině, to je taková ta první vlašťovka. I možná někdo z vás to zažíváte taky, že jste schopni se mít rádi i s lidmi, které jste dříve opustili a pokračujete dál a přijímáte i jejich nové partnery a všechno klapě. I jejich děti, ano, vy si nebudete později dělat vůbec žádné nároky ani na nějaké majetky, to všechno pro vás bude jakoby lhostejností. Nebudete v tom vidět to gró. Ta Hmota je tu pouze proto, abyste mohli prožívat ten děj tady.

„Pravidelně se scházíme a navštěvujeme i se všemi dětmi. Je nám spolu moc dobře. Se současným manželem jsem necelé dva roky. Naše setkání a rozvzpomenutí na sebe mi připomínalo tvoje setkání s Jarouškem. Jako bychom se znali odjakživa. Našli jsme se ve chvíli, kdy jsme byli se svým životem už spokojeni a nikoho jsme nehledali.“

Výborně.

„A asi proto málokdo chápal, že jsme spolu začali hned žít. Moje děti, syn devět a dcera sedm let mého současného manžela od prvního dne milují. On je bere jako vlastní. Tam problém není. Manžel má z prvního manželství také dvacetiletý vztah a z šestnáctiletého manželství dvě dcery osmnáct a patnáct. Pak byl ještě jednou krátce ženatý. První manželka naplňovala popis Černého mága. Druhá Bílého. Vím, že nemám kategorizovat, ale jen pro přiblížení situace. První žena i šest let po rozvodu běsní, že už nad manželem nemá moc a její triky, jak ho ovládat, nefungují.“

Vidíte to, tam je nádherně naznačené to učení i se vším, jak procházíte, ty vaše dopisy jsou úžasné.

„Ke změně došlo teprve před pár měsíci. Citově ho vydírala a manipulovala přes děti, což činí stále, ale manžel už situaci přijal, pochopil a změnil své chování. Sice tě neposlouchá pravidelně, ale v podstatě bych řekla, že teorii možná nepotřebuje, protože praxi zvládá dobře. Dcery pod vlivem maminky mají momentálně k nám všem a nové situaci, tedy nová manželka a děti, obrovské odpory, které jim nedovolují s námi komunikovat, natož nás navštěvovat. Žárlí a chovají se majetnický. Nárokují si otce. Jeho čas i peníze jen pro sebe a nechtějí být součástí celku, abychom tvořili jednu rodinu. Maminka si vynucuje, aby otec s dětmi trávil svůj čas bez nás. Odešla sama, po mnoha nevěrách, kdy už situace byla neúnosná, a můj muž, po všech pokusech rodinu zachránit, kapituloval. Vzhledem k obrovské hypotéce na velkém domě a dluzích, které díky svému rozmařilému životu nadělala, a které manžel

převzal na sebe, bylo finanční vyrovnání menší, než by si dnes představovala. K tomu se přidala obrovská závist a zášť směrem ke druhé manželce, která si vymínila předmanželskou smlouvu a přepis poloviny domu na sebe. Po rozvodu tedy odešla s velkým odstupným, což první žena nemůže strávit. Na vyplacení druhé ženy si manžel musel půjčit. Kromě ohromné hypotéky splácíme ještě tento dluh.“

Vidíte, jak je to nádherně navazující, jak každý si z té situace, pasti, užívá přesně to, co potřebuje. To je dokonalost sama. A víte, co se mi už líbí? Vy už dneska chápete a vidíte, jaké jsou v tom pravidla a dříve s odpory, jste to vidět nemohli, takže dneska už můžete sami rozluštit spoustu záhad a takových těch hádanek, jak se to bude vlastně vyvíjet a jak to ukončit hlavně. To je geniální.

„Teď ale k mému, k našemu problému. Přestože tuším nebo vím, co mi odpovíš, ráda bych slyšela tvůj názor, protože mě stále se opakující situace fyzicky i psychicky velmi vyčerpává. I když si myslím, že vše přijímám nejlépe, jak umím. Trpí tím rodina. Nejsem schopna fungovat na sto procent. Rádi bychom do naší rodiny přivítali ještě jedno dítě, biologicky společné. Máme sice dohromady čtyři zdravé děti, mezi nimiž neděláme rozdíly. Vlastně už nám žádné dítě není cizí. Netlačíme nijak na pilu, necháváme věcem volný průběh. Pravdou je, že první půlrok jsem si dítě moc přála, ale opakované potraty mě vyučily, a to chtění opadlo. Nemám problém otěhotnět ale dítě udržet. Snad už desetkrát, přestávám to počítat, jsem otěhotněla a vzápětí po termínu očekávané menstruace potratila. I během těch dvou až třech týdnů mi bylo vždy zle, pak dva týdny pauza a zase. Velmi vyčerpávající. Loni v červenci jsem ale otěhotněla a vypadalo to už nadějně. Bublina ale splaskla na prvním ultrazvuku v osmém týdnu, kde byly viditelné jen plodové obaly, ale dítě vevnitř žádné. Odumřelo hned v počátku a vstřebalo se. Následovala revize dělohy v plné narkóze. Dva měsíce na neschopence. V prosinci 2017 jsem otěhotněla neplánovaně znova. Vše vypadalo v pořádku. Doktorka mě nechala doma na rizikovém. Chodila jsem po čtrnácti dnech na kontroly. Na ultrazvuku bylo opakovaně vše v pořádku. Srdeční akce, pohyby, až v jedenáctém týdnu, při dalším kontrolním ultrazvuku, srdeční akce chyběla a dítě se nehýbalo. Překvapilo mě, jak jsem byla v klidu. Poprvé jsem plakala, ale uvnitř byl klid. Jen se to tělo otrásalo. Jen jsem se připravovala, jak to řeknu muži a dětem, kteří se také moc těšili. Lékařka mi v tomto těhotenství předepsala preventivně hormony na udržení těhotenství, ale užívala jsem jen týden. Prý nemají vedlejší účinky, ale já po nich měla obrovské závratě a intenzivně jsem zvracela. Pak jsem se dozvěděla od známé, že takto potratila třikrát. Prý bylo následovně zjištěno, že to mělo souvislost s utrogestanem. Nakonec má čtyři děti, já vím, že příčina je někde jinde, ve mně. Vše je, jak má být a pokud žádné společné dítě mít nemáme, otevře se jiná cesta. Něco se dít musí. Jsem teď po operaci už měsíc. Ještě měsíc mě čeká rekonvalescence.

Moje otázka zní: „Co dělám špatně?“ je to vztahovka na druhé čakře? Může být každý potrat za jinou vztahovku? Nebo jen platím za reakce na předchozí potraty?“

„Dětství jsem měla extrémně komplikované s otcem, plné odporů. Až před rokem, dvěma jsem to odbourala. Tátovi je osmdesát pět. Umírá na rakovinu tlustého střeva. Choval se jako despota. Domácí tyran. Mamka se stavěla do role oběti a své nenávisti k němu přenášela na nás. My je přijali. Díky lítosti jsme s bratrem celé dětství marodili s průduškami a já později autoimunitní poruchou, anorexií, bulimií. Takže vztahovka k sobě samé? Nepřijímala jsem tehdy v sobě dospívání a ženství, také si myslí, že jsem paradoxně měla vztahovku i k současnému manželovi, se kterým se přitom velmi milujeme a skvěle si rozumíme. Až zpětně jsem pochopila, že jsem to všechno musela sehrát a nevyčítat si to, protože až na základě toho se rozhoupal k akci a změnil sebe, a tím i situaci kolem nás.“

„V době, když jsem s dětmi přišla a on chtěl, abychom se hned nastěhovali, vládla v době anarchie, chaos, žádná pravidla. Kdokoliv ze sousedů chtěl, přišel si kdykoliv a pohyboval se tu jako doma. Starší dcera byla v péči otce a on, protože část týdne pracuje na druhé straně republiky, nechával dceru už od patnácti let žít s přítelem, který tu prakticky už trvale žil. Měla maximální volnost. Dostala vše, co chtěla a poněkud se mu to vymklo z kontroly. Tvrdě však doplatil na nedůslednost, rozmazlování dětí i exmanželek i páchání dobra. Dceři samozřejmě vadil cizí element v domě, že už není jedinou paní domácnosti a začalo peklo. K otci se chovala spíše jako žárlivá a majetnická partnerka, diktovala si podmínky, chovala se poručnický. Vyvrcholilo to jejím dobrovolným odchodem k nenáviděné matce, poté, co jí její otec v jejich sedmnácti letech poprvé řekl: „Ne.“ Nyní není spokojená ani u matky a chce bydlet sama. Na manžela jsem měla v té době hrozný vztek, jak to všechno mohl dopustit, že nevidí její chování, že nevidí celkovou, neutěšenou situaci. Přestože teoreticky všechno vím, tělo se chovalo jako nikdy před tím. Ego se snaží. Nepamatuji se, že bych někdy prožívala takové stavy jako první rok tady. Manželovi pak velmi rychle začaly klapky z očí padat a uvědomil si vážnost situace. Postupně vše napравuje a už ví, i jak.“

„Nyní nás doktorka posílá na genetické vyšetření, jestli spolu můžeme mít děti. Upřímně se nám tam nechce. Bereme to tak, že co má být, bude. Po prvním potratu jsem nás přece jenom objednala, snad spíše kvůli mé lékařce, která byla zvědavá na příčinu. Tři první objednání jsem musela zrušit. Při prvním onemocněla dcera. Při druhém objednání onemocněl syn a potřetí už jsem byla těhotná. Ted' doktorka důrazněji zopakovala

doporučení navštívit genetiku a neodpustila si poznámku, že kdybych tam bývala došla, nemuselo se to možná opakovat. Já vím, že příčina je jinde. Výsledek vyšetření je mi lhostejný, ale objednala jsem nás. Ivanko, promiň nekonečný dopis. Snažím se zachytit, pokud možno, co nejvíce záchytných bodů k určení diagnózy. Je mi čtyřicet a půl. Manželovi čtyřiačtyřicet a půl, také v našem případě už biologické hodiny už opravdu tikají. Stavby po potratech jsou opravdu dost náročné, i když vnitřně, v klidu, tělo má velké výkyvy. Jednou to jde. Pak najednou pláč bez příčiny. Do toho obrovská únava. Pokud si najdeš čas, budu moc ráda. Kristýna“.

Tak, tenhle byl hodně dlouhý, ale víte, vy jste zvyklí všechno škatulkovat. Tady je vztahovka k někomu, tady k druhému, tady k třetímu, támhle k situaci. Prosím vás, stačí, že vám něco vadí. Jestli vám bude vadit, že o dítě přijdete, pozor, situačně, tak se bude vždycky opakovat. Vám má být jedno, jestli to dítě se má narodit a slíbili jste si to, ten Osud je hotový, ten je napsaný, tak se dítě narodí. A je mi naprosto jedno, že teď o to miminko přijdu. To je stav pouze vašeho těla, kdy se připravuje hmotná složka, Vědomí, které by se připravovalo, tam ještě není. Nemusíte se obávat, že někdo někde trpí. I dítě, které se nemá narodit, ale má to vypadat nějaký čas, že vstoupil do hmotné složky, si tento děj vybralo a měli jste to smluvené.

Nedávno mi psala žena, že takto prodělala několik potratů spontánních a pak se jí teda narodily dvě zdravé děti. A teď přemýšlela, jestli se tam vracely ty původní děti anebo ne. Zase zbytečné myšlenky prosím vás. Můžou být obě varianty. I jedna i druhá. To znamená, že vy, třeba když si ještě potřebujete tady v krátkosti dožít, tak si řeknete: „Hele, támhle ta mamina mi vyhovuje, tam ještě dva měsíce nebo tři měsíce si pobudu.“ Ona se tam, samozřejmě, vyšťaví. Projde si novou situací, kterou zase neuměla před tím přijmout, tak se opakuje. Je to nový náběh a je to vzájemné zkoušení jednak celého Ducha a jednak celé hmoty Planety. Což si vůbec neuvědomujete. Uvědomte si, že přežívá tady silný jedinec, který přežít má a ten slabý odchází a pozor, vy tu situaci, která tady nastává, přijmout musíte. Takže teprve tehdy, až to nebudete hodnotit jako, že se to nestalo, jak mělo, tak přijímáte svůj děj a vy ho máte v sobě. Já bych doporučovala, jestli chcete, to už můžete jít na tu genetiku, dobře, když chcete, ale netlačila bych rozhodně na pilu. Možná, že vám tam řeknou, že není možné, abyste spolu měli dítě, a vám se strašně uleví, že už nemusíte vlastně na nic čekat a začnete se nějakým způsobem chránit, protože to tělo vyčerpává. Smiřte se s tím, a je to to nejlepší, co můžete udělat, já, když jsem se chtěla zbavit toho kecání Ega, tak jsem řekla: „Hele, až do smrti to nepotřebuji mít. Třeba někdy v příštím životě.“ Když se to pak do té doby stalo, byl to dar. Jakmile mu dáte hranici nějakého časového úseku, tak si potom to tělo začne, Ego vydrží třeba dva roky, a pak začne: „No, ale už by to mohlo možná jít.“ Vzpomeňte si na peníze, už bych mohla mít peníze. To by byla prdel pak. Ne, zkrátka i ta situace je vztahovka. Protože přece jenom usilujete o to, aby to dítě sem bylo přitažené.

Nedávno jsem to vysvětlovala. Jestliže jste vším, tak to, co chcete silou od toho světa, je vlastně krádeží. Vy mu máte dávat. Dáváte mu stavem bez odporů, pak se všechno

stane úplně samo. Takže to hod'te za hlavu. Pokud to dítě má přijít na svět, tak přijde, a bez problémů. Dokud to poprvé nepochopíte a neprojde ta situace nová úplně v klidu, tak ještě pořád je šance, že budete mít vztahovku na sobě, takže ta dvojka je slabá a dítě se narodit nemůže.

„Dobrý den, Ivanko, mám prosbu. Můžete nám na nějaké přednášce něco povědět o světelném kořeni? Nebo už se o tom někde mluvilo? Mám poprosit Danečka o zaslání? Pro mě je to něco úplně nového a můžeme si vůbec tu naši energii ovlivňovat tímto energetickým kořenem? Děkuji, tvá posluchačka Jitka.“

Tak, já zase toho o světelném kořenu moc nevím. My jsme teď měli nádherné setkání na Statku, já jsem teda musela odjet za maminkou, když se vyprávělo o sázení. Maličko něco vím. Nicméně, měli jsme tam báječnou paní Jarmilku, která nám o něm vyprávěla a naše Zdeňka je také vědomá v pěstování světelného kořene a až budeme tu praxi mít, tak když tak se pak přijedete podívat na Statek, abyste to viděli na vlastní oči, nicméně, vím, že Rudolf Štajner považoval tuto rostlinu za Bytost. A ona Bytostí je. A nemusíte se obávat, že když něco do sebe budete soukat, v tomto případě, protože to je Bytost, že budete porušovat nějaká pravidla. Pamatujte si, kdokoliv by usiloval pod velkým egoismem svého vlastního těla o to, jak se zdokonalit, tak k tomu nedojde. To znamená, že tato Bytost spolupracuje. Je to pouze potravin nového věku. Nic jiného. Těchto potravin je tady velmi mnoho. Začínají se objevovat. A začíná je lidstvo využívat. Ona je jedním z nich, a i kdybyste, dejme tomu, měla ještě veliký podíl v sobě egoismu, a i kdybyste jedla pravidelně tento kořen, tak vaše tělo vstřebá po spolupráci s touto „Bytostí“, rostlinou pouze podíl, který vám umožní. To je to samé, jako jsem hovořila o tom, že když třeba někdo si vypije ajahuasku tak nemůže dojít k osvícení. Nebojte se, když sežerete kilo světelného kořene, nebudete také osvícení. Ne, ale pomůže vám to některé věci chápat v rámci vašeho vývoje, protože i to, jak se vám nové tyhle potraviny blíží směrem k vám do vašeho života, tak i tím se mění chemie vašeho těla a vaše připravenost na další cestu. Kdybyste viděli, jak se vyvíjelo třeba od středověku to, co lidé jedli, takže uvidíte, jak se to obrovsky měnilo. Dneska je v tom obrovský chaos, protože, a zvlášť tady jsou oblasti na planetě, kde mají tak málo jídla, že jsou rádi za úplně malinko jídla a nějaké bylinky, kořínky a maximálně nějaké třeba zrna obilí. Vy tady v této oblasti máte potravin dost. Nikdy jste hlad neměli, ani mít nebudete a teď je tady ta nabídka, takže si děláte starosti, co jíst, aby vám bylo dobře nebo ne. Jezte to, na co máte chuť a o čem víte, že vám je po tom dobře. A zase zlatá střední cesta, protože zase s mírou. Nepřehánět to.

Takže on ano, on je báječný. Já jsem s ním zažila zvláštní překvapení, protože já jsem nevěděla, co jím, Zdenička mi ho ukrojila, podala mi ho, neřekla mi, co to je a já jsem zažila zvláštní pocit, a ten vám dokážu vysvětlit jenom tím, že zkuste si představit, že vám bude strašně hodně let, budete staří už třeba nad hrobem a najednou vám někdo dá třeba kus bábovky, vy ho sníte a najednou si vzpomenete, že takovou bábovku nebo tento koláč vám kdysi v pěti letech udělala vaše milovaná babička. A když jsem tento kus kořene dala do pusy, tak jsem zjistila, že to znám. Je mi to blízké. A to mi udělalo hroznou radost. Už mám zase husí kůži.

„Ivanko, zdravím vás a ke kontaktu používám staré vlákno emailu se mnou a s vámi. Mám na vás dotaz, klidně i ke zveřejnění. Už delší dobu hloubám nad tím, jsme tu na Planetě jedno, prostě jsme v Jednotě jedno jediné, ale jak to, že na různých stupních vývoje? Jak to, že není společné? Někdo kámen, někdo černý mág, jiný už pokora, a že stejný časový úsek, ale když co je čas, že jo? No, prostě, nějak mi to nesečvakává. Díky Majka.“

Tak. Je pravda, že už jsem o tom mluvila mnohokrát. My jsme si s tou paní psaly a tohle je i pro vás důležitý rozhovor. Já jsem vysvětlovala, že Vědomí je pomalu vstříkované. Je vstříkované proto, že kdybyste tady byli sami a jako že každý z vás jste jenom jedno, jediné Vědomí a pozor, i jedna, jediná Hmota, což zjistíte až později, tak by se nic nedělo. Vy jste potřebovali odpory Hmoty, do jisté části, samozřejmě, své časoprostorové křivky, to znamená, že je střed, Velký třesk a teď je výbuch a vy se potřebujete dostat do určité vzdálenosti, kde vlastně končí vliv Hmoty. To znamená konec 3D. Pak letí ta planeta dál. Proletí 5D, 7D, užívám pouze ty důležité dlouhé dimenze. Ne přechodové. Takže vidíte, v každém tomto stavu je něco jiného. Takže když jsme začali a vznikla kolem vašeho Vědomí, jediné Vědomí, ta krusta, tak bylo zapotřebí, aby v té Hmotě prošel velmi dlouhý čas na to, aby se tady rozmnožilo velmi mnoho vašich vlastních jednotek. To znamená, že velmi dlouho spala většina Vědomí. První Vědomí, které se prolnulo a teď jsem to dokonce někde i vysvětlovala na FB, a to je pro vás vlastně velmi důležité, že do 3D jste tady byli osvícení, někteří, ale velmi málo jedinců. Tito jedinci si to došli skutečně jenom zvláštním způsobem, to znamená ve 3D meditacích, různými typy jógových cest, ale teď nemluvím o cvičení tělem. Teď mluvím o psychické józe. Tahle psychická jóga je vlastně váš život. Vaše dlouhá, časoprostorová křivka. Jestli znáte osmistupňové schodiště vývoje, tak zjistíte, že až teprve potom, když dokážete žít čestně a charakterně, na to máte velice dlouhou dobu životů, tak nemůžete se dostat do osvícení, protože neumíte soucítit, neumíte odpouštět. Neumíte se nezlobit. Neumíte spoustu věcí, které vás rozdělují, a přijímáte si od toho těla, že jste tělem a podléháte těm křečím těla a myslíte si, že vy to děláte. Ne, vše má svůj čas a ten čas se musí dodržet přesně jako průchod devítiletou školou. Dříve to nejde. Takže z tohoto důvodu vy dnes, co mě umíte poslouchat a slyšíte mě a nezvracíte a nespíláte mi do Satanské Ivy, tak vy jste ti, kdo byli v té první třídě jako první, kdy celá škola byla prázdná. Pak jste se po čase posunuli do jiného stavu. Zaplnila se za vámi další třída, a tak to pokračovalo. Proto dnes každý z vás, přestože letěl obalený, ale nevstoupil do vyučovacího procesu, je dnes úplně někde jinde. Dnes je tady velice silná hladina Černé a Bílé magie. To je nejsilnější třída na Planetě. A pak je ještě jedna třída šestá. Je lidská a zbytek už jsou rostliny, zvířata, kameny a samozřejmě první mikroorganismy, i ty tam patří. A i to se vyvíjí. Takže proto my máme tu základní, to nalodění, vytvoření té školy máme stejně dlouhé všichni. Přesto ale je podstatné, jak jste se vsunovali do procesu děje, a to je pro vás důležité. Tak doufám, že jsem to řekla trošku srozumitelněji než před tím.

„Dobrý den, paní Ivanko. Chtěla bych vám poděkovat za to, že jste. Poslouchám vaše přednášky asi třetí měsíc a už platím. Opravdu to jde

rychle. Už čtvrtý týden jsem doma nemocná. První to byl zánět průdušek, teď zánět dutin. To je teda masakr. Pokud vás chápu správně, to proto, že jsem si uvědomila své odpory a teď platím. Snažím se všechno přijímat s pokorou, že si to zasloužím, prostě to tak je, ale platit musím“.

Vstoupím. Platíme vždycky tehdy, kdy něco pochopíte. Tady spoustu lidí píše, že třeba, co dělám teď blbě, že platím, ne, tak to není. To, co děláte dneska jakoby blbě, i když to neděláte vy, to dělá vaše tělo, to zaplatíte až příště. Ale teď platíte to, co už vám došlo. A opravdu někdy po těch prvních přednáškách, někdy po základních, je to opravdu masakr. To občas mi píšou lidi, co se to s nimi udělalo.

„Jenom bych vás chtěla poprosit, kdybyste měla chvíli času, o vysvětlení. Jedná se o mého vnoučka. V srpnu 2016 se mi narodili vnoučátka. Jsou to dvojčátka Adámek a Agátka. Vždycky jsem chtěla dvojčata, tak je teda mám. I když si počkaly až na dceru, narodily se o šest týdnů dříve, Adámek chtěl na svět. Na porodním sále se Adámek nakazil bakterií, která se dostala do mozku a způsobila meningitidu. Byly to náročné tři měsíce, kdy jsme nevěděli, jestli tady s námi zůstane. A když ano, tak jaké teda bude poškození. Vše nakonec dobře dopadlo. Doktoři říkají, že je to takový velký zázrak. Proč vám to ale píšu. Chtěla jsem se zeptat, taková nemoc při narození, je to plata? Vnoučka nebo dcery? Dcera si to hodně vyčítala, jestli tomu nemohla zabránit. Jinak je to úžasné stvoření. Oba dva, krásně se doplňují, každý je jiný. Mají svojí dvojjazyčnou řeč a nechce se jim moc mluvit. Adámek je buldozer i po tom všem a Agátka je rozvázná. Děkuji moc za vyslechnutí a přeju vám vše dobré. Monika“.

Tak, Moniko. Pamatujte si, vždycky je tady spolupráce. Dítě si vybere celý Osud, to znamená i s tou meningitidou, i s tím nakažením. A matka zase, a pro ni je to, pro tu matku, tady důležité, tento děj. Uvědomte si, vy, jako člověk, už dnes víte, že si nemáte vyčítat vůbec nic, že vám všechno podvrhuje složka Hmoty. Ale i jako člověk jenom obyčejně přemýšlející, proč byste si měli vyčítat, že se tohle stalo? Že třeba, dejme tomu, si může vyčítat, ta žena, že třeba porodila dřív, ale nikdo neudělá nic proto, aby svému tělu a svým dětem, které přijdou na svět, aby nějakým způsobem ublížil. To se zkrátka stane. Je to nastavené. Pokud ten člověk má v sobě pocity viny a útoky proti sobě, že jsem udělala něco špatně, tak se to může napřed ukazovat ve vašem osobním životě běžně. Jakože třeba jste blbě vytřeli a pak někdo uklouzl, ale jsou různé věci. Takový člověk bude vidět vadu buď na sobě, anebo jsou druzí, kteří vidí vadu na okolí, ukazují prstem na všechny okolo sebe. To je zbytečné. Ať to ta dcera nedělá. Je to zbytečné. Protože důležité je, že se děti narodily, že jsou v pořádku, i když to bylo tak náročné. Víte, člověk by se měl „radovat“ ze všeho, jak to dopadlo. To znamená, přežil, je zdravý, vůbec nic se nestalo, jedeme dál. Ale tento děj, tato situace nastavila laťku. A já si myslím, že žádná jiná situace nemůže být horší, více dramatická, což si hodně lidí neuvědomuje, jaký dar v tom Osudu dostáváte, protože pak už neřešíte spoustu jiných pitomostí, které byste řešili, kdybyste tuto hrůzu nezažili. Ale vy musíte. Tady máte ještě jedno malé dítě. Je tam celá rodina. Nebědovat, nekřičet, zbytečné. Pokud si to

bude vyčítat, budete tam mít nějaký problém na děloze, protože to se týká dětí, anebo na ledvinách. Je to zbytečné. Zase bude trpět celá rodina. Vy už víte, jak se roznášejí Odpory a následné platby za Odpory, takže zbytečně, ať není žádná další komplikace.

„Milá Ivanko, děkuji vám. Poslouchám vaše přednášky. Vše je dané, ale stále nechápu klid vnitřku, ale navenek hra, jako na divadle. Osud je dán, tak jak si ho svými činy mohu komplikovat, když ty činy mám v Osudu nebo tam nejsou?“

Ano, jsou tam. Všechno tam je nastavené. Já vás pouze smím upozorňovat na skutečný běh děje. To je právě rozdíl, protože někteří lidé si pak můžou myslet, že něco mohou ovlivňovat, ale nemohou nic ovlivňovat. Do té doby si to, samozřejmě, myslí, ale nejde to. To znamená, že já pouze dávám informace, které jste schopni si přivlastnit z těch mých informací a pak pozorovat děj, kdy se vám tak zvaně rozdělují dvě Vědomí. Vědomí hmotné jde na jednu stranu a Vědomí Boha jde na druhou stranu, kde už začínáte vnímat, že nechcete dělat něco, ale to tělo to dělá. A toho je zapotřebí si všimnout. To je důležité, jinak byste se nehnuli. To byste mohli poslouchat Adamcovou od rána do večera, ale nic by vám v té hlavě nezůstalo.

„Jsem rozvedená od roku 1988. Mám dvě dcery. 1986 a 1988 ročník. Vychovaly jsme je spolu s mou maminkou. Žila jsem jen pro ně. Jsou mi vším, měla jsem z nich radost. Teď to bez nich těžce snáším, brečím, přepadá mě smutek a lítost. Co s tím?“

Vy byste měla být ráda, že jste dala život dvěma dívkám, a že jste je naučila nějaké samostatnosti. Ale pozor, někteří rodiče své děti nechtějí naučit samostatnosti, aby byly potřebné i v dospělosti u svých dětí. A tady si vaše Hmota těla zakládá na obrovskou past. To jsou ti rodiče, kteří nechtějí propustit své děti. A jde to velmi lehce. Když to neuděláte, ty děti s vámi budou bojovat. Budou se vám odcizovat, protože budou usilovat o vlastní svobodu. A přesto, že byste jim dobře radila, tak si budou dělat opak, a tím si budou ubližovat, protože třeba vaše rada by mohla být i dobrá. Jenže aby udělali to své, tak si to potřebují prosadit.

„Moje starší dcera se hodně změnila od té doby, co se seznámila s mužem. Otekla, ztloustla, asi dvacet kilo, prý dobře vaří. Jakoby dorostla do jeho podoby, začala pít pivo, necvičila, nehýbala se, tiše seděla a šila mu ručně historické oblečení, jedla antikoncepci, lupénka se jí rozšířila jednou tolik, než jí měla. V roce 2008 ji to tolik slušelo. Byla štíhlá, šťastná. Pak se s ním seznámila, objevila se jí lupénka. Chtěla jsem, aby se o sebe starala. Změnila způsob stravy, ale nevnímala mě. Vrčela na mě, že je dospělá. Nebaví se se mnou. Ptám se jí na něco, odpovídá mi úsečně, ano či ne. A je vidět, že ji jen otravuji. Já to těžce nesu. Jsem s ní zdeptaná a pak brečím a říkám si, proč se sebou nemá zájem nic dělat. Už jsem to nemohla vydržet a zase jsem jí to řekla, ale nic. Vím, že jsem jí neměla nic říkat. Jsem z toho na nervy. Prosím, poradte mi, jak se mám z toho vzpamatovat a co mám dělat? Jak to mám přijmout? Jak se to přijímá,

když přijede, vidím ji, pak se z toho tři týdny vzpamatovávám. Jak se mám na ní dívat a nevidět tu devastaci těla. A ještě k tomu mi teď řekla, že je těhotná a má těhotenskou cukrovku. Její manžel se mi nelíbí, nechápu, jak dovolil, aby se takhle zdevastovala. Nechtěla jsem jít ani na svatbu. To jsem měla v Osudu nebo je to můj Odpor?“

To je váš Odpor jako prase. To má aspoň tři sta kilo teda. I vy jste se přece osvobodila od svých rodičů. Měla jste partnerství, možná jste se rozvedla, ale musela jste si prožít svůj Osud a mít své děti. I ona na to má právo. A dokud, protože vy vlastně s ní ještě jakoby manipulujete, vy jí dáváte rady a toužíte po tom, aby vás poslechla. A právě proto, že tam je taková direkce ze třetí čakry, tak tohle dítě vás nikdy poslouchat nebude. Nesmí. Vy neustále projevujete Odpor svého těla, že to odmítáte respektovat. To znamená, že ona vám přijde vybit karmu, než pochopíte, že na to máte přistoupit. Ten děj je nekonečný. Tady nikdy své dítě nedostanete jakoby zpátky. Uvědomte si, že teprve až když se ho vzdáte, tak ono k vám přijde. Z pozice, kdybyste byla touto mladou ženou, kdybyste si to otočila, tak byste pochopila, že milujete člověka, kterého jste si vybrala a chcete s ním mít dítě a chcete s ním mít život, jaký chce. A pokud ta matka s tím nesouhlasí, tak ani ona k vám nerada bude chodit. Protože bude cítit, že vy ji z toho chcete vytáhnout. A všechny snahy o ty útoky, změnit to, vás oddělují. Ale ty útoky jsou vaše. A samozřejmě následně musí přicházet útok i vaší dcery, takže si nebudete rozumět. Teprve tehdy, až si řeknete: „Moje dítě si přivedlo někoho, koho miluje. Bude mít dítě, to znamená, že budete mít vnoučka, abyste k tomu vnoučkovi měla přístup, potřebujete milovat i jeho otce. Je to pokračování vašeho DNA, ať je jakékoliv. Vaše dítě si ho vybralo. Buď to pochopíte, nebo ne.

„Starám se o mamku. Má Alzheimeru, a to je něco. Další mé nervy na pochodu. Prosím, jak to vydržet v klidu? Ve vteřině nic neví, celý den opakuje stejné věci, plně vše dělám, zdá se však, že je to pořád málo. Pokrok není nikde vidět. Moje mamka je krásná. Je těžké se dívat na degradaci mozku. Ještě štěstí, že se o ni mohu starat, ale moje Hmota nade mnou vládne, někdy vybuchnu a neovládnu se.“

Vidíte to, tady vy jste svázána jakoby touto nemocí. Ta žena za to nemůže. Nečekejte pokroky. To je spíš skutečně prohlubování se. Tady je to na vaši trpělivost. Uvědomte si, že jste si přála nezůstat sama. Většinou přání se splní od Osudu. To znamená, že vy jste si to ale přála od svých dětí. Je to paradoxní. On ten děj se samozřejmě odehrává, ale tady jste tou figurkou dítěte vy. Sama nejste, ale už se vám to zase nelíbí, protože tam se odehrávají věci, které se vám nelíbí, odmítáte. Takže buďte ráda, dokud ta maminka žije, že ji máte, že se o ni starat můžete. Přijměte i děje, které jsou u těch dcer.

„Osud je dán, co uděláme, to sklídíme. To znamená, že to je (jako ten Osud) to, co děláme, je dané?“

Ano, je to nastavené. Sama jste to potřebovala. Vy totiž nejste tělo, které vám hází ty útoky. Ten ne respekt k přijetí Osudu své dcery. Nervozitu k přijetí chování matky. Takže tohle všechno jste si na sebe oblékla, aby to tělo vám to dělalo, ale abyste měla

jednou sílu pro to, to tělo neposlechnout. To tělo vám tam vsune Odpor, teď to musím té dceři říct, aby tohle nedělala. Ale pozor negativní emoce je útokem. Ta dcera vám to zase musí udělat, protože je povinností vás, jako celého Vědomí, a vy jste Vědomí své, a i té dcery, je, abyste se našly. To znamená, že její tělo musí znovu přijít a znovu odmítnout, poslechnout, než vám to dojde. Ona vás tím, ale zachraňuje. Vy si okamžitě ale zapíšete nový Odpor, takže je to nekonečný kolotoč.

„Takže vše, co děláme je dané, takže se tomu stejně nevyhneme. Nebo naše konání není v Osudu a my si ho jen s Odporem žijeme jinak, než co máme v Osudu? Proč něco sklízíme, když to máme stejně v Osudu? To znamená, že i toto mé chování je dané, nelze to změnit.“

Ano, vaše tělo má proces všech dějů. Vaše všechny myšlenky, které tam chodí, i útočné, hlavně útočné, jsou nastavené ve vašem těle. A vy, samozřejmě, sklízíte to, co děláte světu v pocitu, že jste hmotou a jménem těla, a tak jste to potřebovala, abyste sklídila zkušenosti, že nemůžete nikoho ovládat, a že nemůžete změnit běh věcí jako člověk. Vy ho můžete změnit jenom jako Bůh. Bůh jste nikdy nepřestala být, akorát jste na to zapomněla.

„Máme žít bez Vůle? Já nechci ani ráno vstávat. Musím se nutit. Večer už nemohu nic dělat. Jsem totálně vyčerpaná a otrávená. Ta pevná vůle by tam měla být, jinak by člověk ani nevstal. „

Pozor, tady se zase matete, protože jestliže ráno se vzbudím a potřebuji vstát a postarat se o maminku a nakoupit a vyluxovat a odvézt někoho na vyšetření, tak vstanu ráda, ale vaše tělo vám tam hází Odpor, protože se vám ten děj Osudu nelíbí, a zase to dělá vaše tělo. Vy ale nejste tělo. Vy jste Vědomí, a to Vědomí má to tělo donutit, protože víte, že když to neuděláte, tak je vám ještě hůř. Takže tady se člověk ponořuje furt hlouběji a hlouběji do toho stavu Hmoty.

„Nerozumím tomu, že vše máme přijímat, neodporovat, ale copak ty Odpory nejsou v Osudu? Mám ty Odpory v Osudu nebo si je dělám?“

Ano, máte je v Osudu, ale pozor, vy si je neděláte. Vy je přijímáte od hmotného těla, za které se považujete. A považujete se za něj právě proto, že to tělo ty Odpory má. Vy si myslíte, že vy odmítáte tu dceru, která vlastně neposlouchá, ale to vám tam nastaví vaše tělo, které jste si oblékla. Než pochopíte po zkušenostech, že čím více budete útočit na tu dceru, tak o ni budete přicházet. Až tohle pochopíte, změníte sílu a budete tomu tělu trošičku snižovat. To už je vaše práce. Tady je stav, kdy přicházíte k tomu, že si škodíte, když tohle děláte.

„Moje Hmota nade mnou vládne. Obdivuji, jak umíte donutit tělo, aby chodilo sedm kilometrů. Už nechodím, mám jinou práci. Snažím se cvičit, ale často mě tělo ovládá a já se pak nedonutím. Co s tím?“

„Jedna moje dcera si o tři roky prodloužila studium. Je to vůči té druhé dceři nespravedlivé, protože jsem jí dala více peněz? Má to ta druhá dcera té první finančně vrátit? A dále jsem mou druhou dceru podporovala v době její nezaměstnanosti, kdy mi řekla, že mi peníze vrátí. A teď říká, že si tolik peněz nevydělá, na brigádu nechce jít, že prý jí říkala, že mi ty peníze možná vrátí. Co s tím?“

Prosím vás, vidíte zase, snaha být dokonalou matkou. Uvědomte si, že jestliže jste jedné dceři zaplatila o tři roky delší studium, tak proč by ta druhá vám měla vracet peníze anebo je dávat té druhé dceři? Jedné jste poskytla tohle a druhé tohle. Tečka. Každá měla jiný Osud a jiný děj. Jedna studovala, druhá byla nezaměstnaná. To je už vaše rozhodnutí. Já bych za tím udělala čáru. Vy zbytečně drtíte sama sebe. Pozor, drtí vás vaše tělo, které jste si oblékla. Popřemýšlejte nad věcmi tak, jak se dějí. Je to zbytečné. Tělo vám předloží komplikaci a vy ji přijmete a už tu komplikaci nejste schopna pak vyřešit, protože máte pocit, že děláte něco špatně. Je to neustálý dramatický děj. Je to zbytečné. Děti jste vychovala, dala jste jím, co jste mohla. Všechno je vyřízeno, nemusíte jednu nutit k tomu, aby něco zaplatila druhé. To byste pak mohla zase tu první nutit, aby zase ty peníze z té druhé vymáhala, a to už jsou zase děje, které jsou nekonečné, zbytečné.

„Paní Ivanko, mám dvě otázky. Už vás dlouho poslouchám a teď z těch posledních besed mi není něco jasné. Vím, že nám stále říkáte, že si nemáme přát, a že máme vše přijmout tak, jak to jde. Ano, ale co když to děláme nevědomě a ani si to neuvědomíme? Až pak zpětně, když platíme. Dá se tomu nějak předejít?“

Nedá. To je nastavené, kdy si toho poprvé začnete všimnout, nebo kdy vám něco dojde. Každý pokrok už máte hotový v těle, proto, když byste se třeba něčím jakoby chválili: „Ty vole, teď jsem to už dokázal.“ zase jste Hmotou, protože jste Hmotou těla se jménem, který něco dokázal. Vy jako Bůh jste to do toho těla vložili, tu dobu toho pochopení. Vzpomeňte si na nádherný román na Zasněžení od paní Haichové. Nedávno jsme o něm mluvili i na Statku, tam se někdo ptal, to bylo krásné, protože i ten člověk si to ještě jakoby v té hlavě nastavil tak, že ona už byla osvícená. Ale ona nebyla osvícená. Naopak. Tam byla pýcha, opovržení nad tím plebsem, který ještě mlaská a hltá při jídle a pozor, děj byl nastavený tak, že a pamatujte si, každé zasněžení je urychlením. To je to samé, jako když si dáte toho panáka, té ajahuasky nebo cokoliv jiného byste udělali. Tímto způsobem nelze docílit vytčeného cíle. Vy to potřebujete projít, pochopit a prožít si to. Takže v tomto Osudu bylo nastaveno, že ten člověk byl nevědomý, jenom byl pyšný. To byla klasická představitelka bílého mága a při tom Zasněžení i ten Ptahotep a ten její otec věděli, že ona zahyne, že to dopadne tímto způsobem. On jí pouze dal otázku. Ta otázka byla velice důležitá a ta otázka byla na zplození člověka s královskou krví a s nekrálovskou krví a tím, že ona se nad ní zamyslela, tak bylo jasné, že neví, že vše je dané. Takže i proto on řekl, dobře, požádala si třikrát, musím tě poslechnout. To je respekt. Ale i ona tam píše v tom románu, že bylo vidět, jak byl smutný, jak byl tak tiše smutný. Protože on věděl, jak to dopadne. Že ona ještě bude hodně dlouho se zrozovat, a ještě ji čeká dva tisíce let. Takže tady vidíte,

že nic se nedá uspěchat. Ten člověk to potřebuje prožít až v dokonalosti, a pak naopak z jedné herecké role, kde byla dcerou a zástupkyní, i ženou Faraona, byla obyčejnou děvečku na statku, kterou zneužil ten statkář, a musela si prožít hodně dramatické Osudy krok za krokem na každé úrovni. Každá čakra má spoustu svých podmínek, které potřebujete dokázat. Takže nejde to. Vy vládnete pouze jako Bůh. Ve 3D vládnete jako Bůh tím, že si obléknete Hmotu, skafandr, který se za vás vydává a sundáte ho jediné tehdy, když souhlasíte se vším. To je jediná šance. Jinou šanci nemáte. Jakmile nesouhlasíte, pokračuje náběr skafandru až do úplného vymření všech odporových stavů, takže neplácát si po ramenou, ale také pozor, také se ani nezatracovat. Nic jste nikdy neudělali špatně. Dělal to tělo samo, protože vy nemáte Karmu, nemůžete mít. Má ji pouze Hmota a vy jste Vědomí, nejste Hmotou.

Druhá otázka. „V posledních přednáškách mluvíte o citlivosti. Jak je to s tou citlivostí? Co když jsme citliví od malička? Já to mám od malička, ale co vás poslouchám, si toho už tolik nevšímám. Jen to nechám projít. Ale úplně odbourat to ani nejde. Předem díky za odpovědi na některé z vašich přednášek. A když ne, tak se taky nic nestane.“

Výborně. Takže jak je to s citlivostí. Dneska jsme o tom mluvili. My takhle procházíme všema třídami, to znamená, že jestliže se narodíte už s citlivostí do určitého života, tak samozřejmě pokračujete ve vývoji, protože vaše Osudy navazují. A všechny, kdybyste je takhle poslepovali, kdybyste to nastříhali od těch výskoků do neprojeveného světa, do Vědomí pouhého, tak byste viděli, jak pokračujete správně. To znamená, že když jste v minulosti měli ještě reakci těla v Bílé magii, to znamená velikou citlivost a využívalo to tělo k tomu, abyste různým způsobem zasahovali nebo vyciřovali, pozor tahle citlivost je vám dána, že ti lidé si i připadají lepší. A to tělo je pak drží v omylu. Hází jim různé představy a vidiny a oni o tom ještě i mluví, samozřejmě, takže tady jste prozkoušení jako to Vědomí, jestli teda ještě inklinujete k svázanosti ke Hmotě anebo ne. Takže pokud jste se s tím narodili, nemůžete s tím nic dělat, jenom máte v Osudu, jestli se toho během tohoto života zbavíte. Jestli přijdou informace o vstupu do Pokory anebo ne, a ten běh je nastavený. Tečka. Nevyužívat toho je to zbytečné.

„Milá Ivanko. Od roku 2013, kdy mi byla diagnostikována rakovina prsu, se mi tato nemoc již po třetí vrací. Jak už jsem vám psala v předchozím mejlíku koncem ledna, léčila jsem se na onkologii, a přitom jsem se snažila hledat i vlastní alternativní cestu a zjistit příčinu. Absolvovala jsem rodinné konstelace i regresi. Beru za svou nemoc plnou zodpovědnost. Vím, že se učím. Uvědomila jsem si, že jsem vlastně klasické onkologické léčbě příliš nedůvěřovala. Její vedlejší účinky možná až zveličovala a zároveň jsem se i bála od ní ustoupit a spolehnout se sama na sebe. Tam teda byl také rozbor tedy Odpor. Mívala jsem na jednu kapačku alergické reakce. Je to celkem rychlé. Najednou přejede po páteři nával horka a začnete se dusit. Řešilo se to nařazením léku a podáním prášku na spaní během aplikace kapačky. Já jsem ale po každé příjžděla na onkologii se strachem, že se budu znovu dusit. Zároveň jsem

měla strach léčbu ukončit. Nicméně se povedlo, že loni na jaře metastázy zmizely a já jsem byla tak zvaně čistá. Paní doktorka mi gratulovala a já jsem se pyšnila tím, jak jsem po druhé rakovinu překonala, a mé Ego se čepýřilo a natřásalo. A tak hned v srpnu se mi objevila znovu boulička na krku a hurá znovu.“

Vy jste úžasná.

„Minulý týden mi byla změněna léčba podle paní doktorky. Ne příliš dobrá informace o tom, že poslední lék příliš nezabírá a přecházím na jiný, možná už poslední, pro mě momentálně vhodný. Já sama nevím, kde se to ve mně vzalo, ale místo smutnění nad špatným výsledkem CT jsem pocítila radost, že ještě pro mě existuje lék. Lásku k paní doktorce i sestřičkám, jakoby ten dřívější pocit strachu byl nahrazen láskou, a to je moc hezký pocit. Doma zapíjím pilulky chemoterapie a děkuji za ně. Mají růžovou barvu a já si říkám, že jsem je dostala z lásky. Ano, je to trochu jako případ pro pana Chocholouška, ale já se cítím docela dobře. Snažím si uvědomovat své Odpory, abych se mohla někam posunout. Je to tedy práce jako na kostele. Ale moc mě to baví. Děkuji za vaše přednášky. Ještě je zdaleka nemám naposlouchány všechny. Budete-li mít čas na odpověď, budu ráda za vaší jakoukoliv případnou radu. S pozdravem Eva.“

Evičko, to je klasický případ, kdy vlastně ta rakovina přišla, vy víte, z nějakého minulostního Odporu. Když tak mi ještě jednou napište. Já bych byla schopna možná ještě zahlédnout eventuálně časový údaj, i když každým tím vybitím, tím léčebným procesem, který tam prochází, když se to vracelo, tak se něco vybíjelo. Ale hlavně vy tu nemoc, a to vidíte tady na tom všichni, a to má každý tak s naší nemocí, že ta nemoc vás donutí zastavit se. A udělat jinou bilanci. A pozor, vy ji skutečně využíváte k tomu, abyste se vynořila ze Hmoty. A to je strašně důležité. Ano, jestliže my budeme mít nějakou nemoc, a budete se bránit třeba jako Bílí mágové se zuby, nehty bránili lékařům. Ne, já to dokážu sama, to šlo prosím vás v éře, kdy tady vládla nejvyšší třída osmá, protože to bylo nejvyšší vlastně, co se tady mohlo odehrávat. Ale tohle už má Planeta za sebou, takže pokud to v Osudu máte a udělala jste takový veliký kus na sobě, tak je úžasný ten váš poslední postřeh. Gratuluji. Uvědomte si, že základem té konstrukce toho vašeho bytí tady všech lidí, nejenom vaše, je, že Osud je hotový. To znamená, že je nastaveno, jestli máte přežít anebo ne tuto nemoc. S tím nic nikdo neudělá. Nikdo. Tady jde ale o to, jak se během té konstrukce tady dokážete zbavit iluze toho hmotného světa. A to se vám teda rozhodně podařilo. Takže, buď se z toho skutečně dostanete, a tohle bylo jako poslední jakoby hranice toho pochopení, že nemáte skutečně nic odmítat při jakékoliv platbě. Anebo, samozřejmě, může být varianta i druhá, ale i tehdy je všechno v pořádku, protože vy jako Bůh jste si tento odchod zvolila. Takže já vás chválím. Já osobně vás chválím. Ještě mi napište, já si šáhnu, jestli tam bude časový záznam, abyste věděla, ze které doby to ještě je. Ale i každou tou platbou se mohl vygumovat ten předcházející, takže teď už by tam mělo být asi málo. Uvidíme. Chválím. Výborná holka.

„Dobrý večer, Ivanko. Opět moc děkuji. Poslouchám další a další záznamy ze setkání. Je to tak úžasné, že tam vždycky najdu odpovědi na aktuální dění. Jen se usmívám a cítím obrovskou vděčnost v srdci. Život je čím dál tím víc hustější nějak celoplošně a celospolečensky, zdá se, ale věci se dějí tak, jak se mají a očividně je to pro nás dobré. Dříve jsem si myslela, že žít to vyžaduje oběť či nutnou dávku masochismu. Nyní vím, že je to naopak extáze silných prožitků.“

Výborně.

„A energii poté, když se podaří spontánně bez přílišného přemýšlení a hodnocení situace žít a přijímat. A co víc? Ještě se na ně úplně nepřírozeně těšit. Dáreček navíc jakýsi bonus, se kterým člověk vůbec nepočítá, ale paradoxně přichází zcela spolehlivě. To už jsem vyzorovala a nelze si toho všimnout, že to, že se vlastně pak řeší a vyřeší tou nejlepší cestou samo. No to je úžasné. Co dodat? Další slova nejsou třeba. Opatrujte se nám a šťastný nový rok 2018, objímá Hana.“

Ano, to jste určitě zjistili taky. Napřed jste usilovali, abyste něco dokázali. Pak když jste to hodili za hlavu a vzdali a řekli jste: „Tak jo, tak já se vzdávám.“ Tak najednou to přišlo samo. Takhle to pracuje, protože vy si to můžete dát jenom jako Bohové. Je to geniální.

„Dobrý večer, paní Ivo, mohla bych se opět zeptat, prosím? Nevím, co se děje, ale téměř celé dny, trvá to déle, zažívám takové těžké tělo, skoro až vyčerpání. Cítím stále takové tlaky do hlavy, silnou energii a jsem nervózní, protože je to tak intenzivní. Těžko se mi dýchá a tělo má pocit, že jde do Odporů. Možná je to úsilí, které vynakládám a nevím si rady. Přijímám. Spíše mě znepokojuje ten stav slabosti, malátnosti, těžkého dýchání a tlaku do hlavy, které jdou bez přestávky. I když něco dělám, tak jsem hned celá udýchaná, a to jenom, když se oblékám. Dělán někde chybu? Nevím, jestli vyplouvají i strachy, ta energie je taková hutná. Můžete mi poradit, prosím, děkuji. Simona.“

Simčo, čas od času tak, jak letíme, vzdalujeme se, tak tělo při tom výstupu z Hmoty, už máte dost informací, jak se to odehrává, tak si na vás bude zkoušet, samozřejmě, pastičky. To znamená, že vy jako Bůh, jste si ty pastičky udělal sám. Ono by bylo jednoduché, kdyby ta Iva to řekla takhle, abyste to pochopili, a teď jste tam vyskákali jako takoví kolouškové z těch průserů. To by nebylo takové to sto procentní. Vy potřebujete zažít najednou tíhu těla, pozor, máte to v programu, tak to tělo vám to musí udělat, jestli se z toho poserete nebo ne. A věřte mi, je to strašně důležité. Čas od času to tělo bude mít tunu nebo vám bude házet různé jiné věci. Já mu vždycky řeknu: „No tak umřeš. Budeš to mít tady jakoby za sebou. To je super. Shodím tě.“ A hele, hned se narovná. Musíte vědět jak na něj. Nic si z toho nedělejte. Pozor ale, musíte to myslet vážně. Ne jenom jako, to je důležité.

„Dobrý večer, Ivanko, tenhle dopis jsem už víckrát odložila s tím, že jsem sama sobě domlouvala, že jsou jiní lidé, kteří vám potřebují napsat víc. Ale nakonec vám teda píšu, protože i s ohledem svého problému si domlouvám a vysvětluji už dlouho, ale moje Ego mi to nedovolí stále pochopit. Už to budou tři roky, kdy se se mnou rozešel přítel. První rok to bylo velmi těžké i pro mě i pro mé okolí, hlavně pro rodiče. Velmi jsem plakala, ubezpečovala jsem se, že se ke mně ještě vrátí.“

Vnímejte to, já budu trochu jakoby sekat ten dopis, protože to je strašně důležité a mohla bych na něco zapomenout. Domlouvala jsem si, že se ke mně vrátí. Už víte, kdo domlouval. Domlouvalo jakoby tělo, takže namlouvat si, že se ke mně vrátí, je opak vás, to není Vědomí. To dělí vaše tělo, ono pořád ještě doufá. Abyste zastavili ten proces utrpení, které tam to tělo na vás hází, tak potřebujete tomu tělu říct, že jste se rozešli, že on si to přál, a že v tomto životě se on k vám asi nevrátí. Jinak trpíte a pořád čekáte. Pořád vyhlížíte. Pak je i utrpení, že když ho třeba potkáte, že už to možná bude, ne, to je neskutečné, jak si s vámi potom to tělo zahrává.

„On byl můj první a vypadalo to, že i můj poslední. Velmi jsme si rozuměli, ale ke konci to už nebylo dobré. Více času trávil s přáteli, a ne se mnou. Nikam jsme nechodili. Velmi jsem mu to vyčítala. Chodili jsme spolu tři roky, s odstupem času jsem zjišťovala anebo jsem si uvědomovala příčiny rozchodu, jako například byli jsme velmi mladí, když jsme se dali do kupy, sedmnáctiletí. Byla jsem také jeho první přítelkyně a většinou chlapci nezůstanou navždy se svou první. Nepovídali jsme si o všem, velmi jsem se mu přizpůsobovala, a tedy více jsem to dávala na vinu sobě. Nikdo nikoho nepodvedl, ani jsme se nepohádali, proto jsem nechápala důvod. Dávala jsem si to sobě za vinu, ale mezi ostatními jsem to nedávala najevo. Tvářila jsem se, že OK. Po rozchodu jsem se dostala přes mamku k vašim přednáškám. Částečně mi pomohly, ale už jak poslouchám asi tři roky, s nějakými přestávkami, mnoha věcem rozumím. I když se týkají jiných věcí, ale neumím se stále zbavit myšlenky na bývalého muže. Od té doby jsem neměla žádný takový vážný vztah, jako s ním a myslím si, že je to kvůli tomu, že jsem ještě nezbavila sama sebe viny a stále na něho myslím. Přitom si stále myslím, že je to správně tak, jak to je. Po rozchodu neměl dlouho ani on nikoho. Teď má půl roku přítelkyni. Dá se říct, že mou bývalou kamarádku a nelíbí se mi to. I když s tím nic neudělám a domlouvám si, jak se dá. Ale vždy přijde jako kdyby nějaká opačná strana mě a hněvám se na něho i na ní. Mám dvacet tři roků a stydím se, že si neumím s tímto už takovou dlouhou dobu poradit. Někdy začnu být smutná a plakat, protože mi do života nepřichází muž, kterého bych milovala, a cítím se méněcenná. I z toho důvodu, že po rozchodu se nedá říct, že by se mi vyhýbal, a potom jsem si nějak vsugerovala, že mě nechce vidět, a že mě nemá rád. Už nevím, jak si mám domluvit a pochopit to. Asi je na to třeba čas. Když nemá teď nikdo přijít do mého života, tak nepřijde. Budu to

respektovat. Snažím se věnovat i teď škole a práci. Prosím vás o radu anebo názor, proč se nemůžu zamilovat a stále myslím na bývalého přítele. Děkuji. Lucka. Děkuji za vaše přednášky, velmi dobře se poslouchají.“

Tak Lucinko, tady si potřebujete uvědomit a přijmout děj. To znamená, jestliže jsem se s někým rozešla, tak je to svaté. Sama tam píšete, že ten příběh po tom už nebyl tak příjemný, že jste si nepovídali, nesvěřovali jste se, že už tam byly i nějaké nesrovnalosti, přestože teda nikdo nikoho nepodvedl. To buďte ráda, protože Egu by se to stejně nelíbilo a stejně by bouřilo proti tomu. Tam by bylo více útoků a možná i útoků sama na sebe. Tady není, co si vyčítat. Uvědomte si, že jestliže já dneska nebudu zralá, budu s někým chodit a pochopím to, až když jsem se s tím člověkem rozešla, jak se mám v partnerství chovat, tak pozor, vy projdete a dojdete k Pokoře, jedině když projdete dějem, a i když bude tak zvaně dramatický, vy pochopíte, co vám měl dát. Tehdy jste zúročili ten děj, kterým jste prošli. Jakmile to ale odsoudím, že to bylo špatně, nepřijmu to, tak se musí opakovat. A vy pořád se nemůžete zamilovat z toho důvodů, protože pořád srovnáváte ten váš minulý vztah s tím případným dalším člověkem. A to nejde. Víte, když se s někým člověk rozejde a myslí pořád na toho člověka, neměl by vstupovat do dalšího partnerství, protože vy pak toho člověka srovnáváte a ten druhý to ví, že vy pak žijete ve třech. I když to tak nevypadá, jste dva. Ale ten třetí je s vámi všude na snídani, v posteli, furt je s vámi někde, protože vy pořád tam toho člověka máte.

Moje maminka, ona neuměla nikdy trojku, ale v tomto je geniální. Maminka mi řekla, když tatínek zemřel, protože já jsem ji dala najevo, že když si bude chtít někoho najít, jí bylo padesát sedm, takže byla mladší, než jsem dneska já, tak ať si najde a ona mi řekla: „Nenene, já mám tatínka a toho budu mít vždycky až do smrti. Já bych ho furt srovnávala s nějakým cizím dědkem.“ V tomto maminka tam měla nažité zkušenosti, zkrátka to si nesete s sebou. To srovnání by nesnesla, protože táta byl strašně hodný člověk a měl taky své zvyky a maminka na ně byla zvyklá. A ona říká: „Zvykat si na někoho jiného zase, to bych nedala.“ Takže bacha, vy potřebujete všechno zarovnat. Popřejte jim. Uvědomte si, že vy nejste Lucie, váš partner není tělem, a jeho partnerka také ne. Všichni tři jste jedno jediné Vědomí. To znamená, že všechno děláte sama sobě. Jestliže já jim popřeju hodně štěstí, ať se mají rádi, i když já budu dneska sama, zatím, nechám si nějaký čas ještě, abych si prožila tohle to přijetí, tak mi do života někdo může přijít. Pak teprve skutečně budu šťastná, protože já neútočím na iluzi hmotného světa svým vlastním tělem. Tehdy se vám strašně uleví. Jakmile ale to nedodržíte, tak pořád budete drtit sama sebe, protože vy to nevíte, že útočíte sama na své vlastní Vědomí. Každý z vás je vlastně celkem a to, co tomu celku dáváte, to od něj dostanete. To, co od něj vyžadujete, to nedostanete, protože to kradete. Tak si sedněte do klidu a popřemýšlejte si o té pozici a pak možná vám dojde a pevně tomu věřím, že vám dojde, že máte jít dál a být šťastná, jakou zkušenost jste získala, že v příštím vztahu si budete povídat, budete se věnovat úplně jiným způsobem, jenom z toho děje. Iluze tohoto partnera s jeho tělem je skutečně obrovskou iluzí. To si jenom představujete. Možná, kdyby se k vám dneska vrátil, tak už by byl někým jiným, protože už spolu několik let nejste. A mezi tím se naučil třeba i jiným zvykům a jiným věcem. Už by vám to

nevyhovovalo. Zkrátka jede se dál, jak říkal pan Werich: „Močálem černým kolem bílých skal.“

„Dobrý den. Jak se zbavit citové závislosti? Chtěla bych se rozejít s partnerem. Nikdy jsem tím netrpěla, ale až teprve, když jsem se seznámila s posledním partnerem. Děkuji.“

No, když se s ním chcete rozejít, tak se s ním rozejděte. Víte, Ego hází opak. Co když nemám? Nebo by mi chyběl. Nedávno na FB byl takový dramatický dopis. Ta žena vyprávěla, co ji všechno ten partner dělá. Tam byly opravdu šílenosti, šílené věci a ona tam napsala, že už od něj teda jednou odešla, on se pak asi po třech měsících chtěl vrátit, že si dali nějaké podmínky, protože samozřejmě, když učení má pokračovat, tak on byl nešťastný, chtěl, aby se vrátila a sliboval. Ona se s ním má naučit zkrátka rozhodnosti a nedovolit tomu člověku, aby jí ubližoval. A když jste slabí, tak se to děje způsobem tím, že vy sice odejdete a Ego řekne: „Mně se stýská.“ A já jsem ji tam napsala: „Prosím tě, přečti si to ještě jednou, po čem se ti stýská?“ Tam jste měli úžasné všechny ty odpovědi, které tam byly na ten dotaz, byly úplně nádherné. Ano, ale pozor, je nastaveno, jestli ta žena to pochopí anebo ne. Protože jí se stýskalo po těch náložích, které dostala, po těch nářezech nebo urážkách a ten člověk s ní vlastně ani nežil, protože neustále koukal do kompu a hrál hry a vůbec si nevšímal ani domácnosti ani dětí, a když tak ho to otravovalo. Takže třeba dostala i nářez, takže tam není, po čem by se té ženě mělo stýskat. Ale pozor, když tohle to tělo odchází od takového člověka, tak by mělo pochopit a odejít v klidu. To je takové to dno, kdy už teď vím, tak teď udělal poslední věc. Už se na něj nezlobím. Já už nemám sílu totiž se zlobit. A už vím, že už si jenom zabalím tašky a půjdu a budu šťastná, protože se toho zbavím. A to je ten nejlepší čas. Pozor, ten člověk potom bude nešťastný. On sice bude koukat do kompu, ale nebude mít uvařeno, vypráno, vyžehleno, ale od toho kompu ho to bude tahat k těmto povinnostem, jinak nemůže mezi lidi, protože za chvíli by vypadal jako bezdomovec, takže tam ho to samozřejmě dožene. A tohle to je něco podobného. Jestli tam jsou důvody a chci se rozejít s někým, tak se jenom rozhodnu. Ale pozor, napřed si pořádně zvažte ty pro a proti, a jestli skutečně chcete odejít, tak buďte vděčná, co vás ten člověk naučil. Jinak to bude dramatické.

„Dobrý den, dovoluji si dotaz. Celý život tápu. Hledám pro sebe vhodné zaměstnání a to už je mi 57 let. Jako mladá jsem měla problém se přijmout sama sebe jako ženu. Co si moje maminka se mnou vytrpěla, když jsem dostala menstruaci. Nařídila jsem jí, aby to šla vyřídit s doktorem, protože tyhle věci rozhodně nechci.“

To je bomba.

„Děti jsem neměla ráda do svých dvaceti osmi let. Dceru jsem nikdy dlouho neuměla přijmout. Až příchodem syna, jsem k dětem vztah navázala, ale nikdy jsem nechápala, když se v televizi ptali lidí, co dělají ve volném čase a oni odvětili, že se věnují vnučatům. Jen jsem nechápavě vrtěla hlavou. Dnes jsem babičkou. Denně děkuji Bohu za obrovské štěstí,

kterého se nám v podobě vnučky dostalo a již několikrát jsem se těm lidem, co jsem nechápala a odsoudila, omluvila a žádala o odpuštění. Dnes je vnučka mou velikou učitelkou a moje dcera, které jsem nedala to, co jsem měla je velmi úžasná. Neposlouchá vás, nic nestuduje v tomto oboru, ale je tak duchovně vyspělá, že má můj velký obdiv. Mám ji moc ráda. Takže v této oblasti jsem se tak nějak polepšila. I tou ženou jsem se stala až po padesátce. Dokonce jsem schopna si dnes koupit i šaty. Toť velký posun u mě. Od mala jsem se cítila více mužem než ženou, proto jsem se stala vojákem z povolání. Ala byla jsem tam jen krátce. Nebyla to moje parketa. A pak už jsem střídala zaměstnání od úřednice přes dělnici, a tak různě až jsem skončila jako pečovatelka. Žádná práce mě ale nenaplnuje. Často se táži, proč? Jako malá jsem chtěla být letuškou, a přitom dnes v letadle trpím. Ale musím přiznat, že v každé práci jsem se snažila pracovat poctivě, to zase ano, ale nějak jsem se nenašla, a tak si často říkám: „Drahuno, co jsi tam nahoře kula za pikle, že jsi tak rozhodla?“ Teď jsem z toho div živá a nenapovím si a nenapovím. Ještě musím nějaký ten rok pracovat, ale ani intuice nic nepodsune, kam dál. Práce pečovatelky je moc a moc náročná a zmáhá mě. Směnný nepřetržitý provoz, noční dvanáctihodinové služby, ne vždy pochopení ze strany rodiny a klientů, a to nehovořím o platě. Pracuji pod soukromou firmou. Je to dost odříkání, ale koncert, mám službu. Je divadlo, mám službu. Je setkání přátel, mám službu. Říkám si „Drahuno, nemůžeš být všude.“ Ale jen chodit do práce, spát a zase chodit do práce mě málem položilo. Zřejmě někde moje Ego se sice pochlapilo, ale ne zase tolik, aby vše zmáкло. Jinak mám dost problémy s očkama. Šedý zákal, zákalky v očích, mlhovinu v očích, silné bolesti pod pravým okem. Vždy jsem byla v práci brána za tu veselou, co vše zmáckne, ale vždycky jsem se psychicky položila. A když jsem se psychicky položila, tak hleděli a já s nimi, že jsem to nedala. Asi ten Egouš, že jo? Hold asi Drahuna neprošla. Dostal mě dost silně. Děkuji, Ivanko, že jste. Snažím se, ale asi musím opakovat třídu několikrát a věřte, že je to dost těžké. S láskou Dáša.“

Tak, Drahuško, já bych vás pochválila, víte, v náběru Osudu jste měla soustu věcí a vaše dcera musí být hodně dobrá, protože je vidět, že když máte dneska krásný vztah, tak že si vás nezablokovala svým Odporem a samozřejmě to Vědomí, že jste se ji třeba v tom dětství nevěnovala až tak třeba jako tomu synovi, ne, váží si toho. Úžasné. Musím pochválit vaši dceru. Ale já musím pochválit i vás, protože přesto že vás práce nebaví a několik prací nebo všechny práce vás nebavily, tak jste to tělo donutila, aby pracovalo a dělal jste to poctivě.

Já teď trošičku zdánlivě odskočím. Jasně že vám půjde všechno, až když to budete dělat rádi. Víte, proč Ester Ledecká vyhrála teď v soutěži, kterou nikdy nedělala, lyže nedělala nikdy, byla vlastně jenom na prkně, protože ona si to užívá. Ona si ten děj užívá. Takže tam jede Bůh. Ona to neví, samozřejmě. Teď už se ve sportu budou dít zvláštní věci. Dřív to tak nebylo. Dříve ta vůle, ten dril byl, i když většina sportovců pak po třicítce možná po čtyřicítce, někteří, když měli štěstí, měla to tělo zdevastované

vrcholovým sportem, ale dnes byste měli vézt děti a půjde to k tomu samozřejmě, protože nebudou existovat takové soupeření, kdy chcete za každou cenu vyhrát. Vy si to máte užít a jenom to tělo mít natrénované eventuálně kdybyste ten sport dělali. Ale vy hlavně se máte hýbat běžně. Každý má ten sport dělat svým způsobem ale ve svém vlastním životě. Proto ten sport je. Ti lidi, kteří sedí jenom u televize, koukají do bedny a čtou zprávy o všech sportovních událostech, si myslí, jací jsou borci, a přitom nehnou prdelí z pohovky, takže to vlastně žádní sportovci nejsou. Jenom je to baví a zahánějí nudu. Nic jiného je nebaví, jen když je v televizi něco od sportu, tak si tam kliknou, ne, ale místo aby někam šli a běhali nebo šli na výlet, takže to ne. Takže tady v této éře toho sportu ti sportovci donutili, to byla také Vůle vlastně, jak donutit to tělo k nějakému výkonu. Ano, ono to jde, takže tady jste vlastně svým způsobem vládla línému tělu, kterého nebavila práce, ale vy jste to dělala poctivě a tam už je malinký krůček k tomu mít radost. I z toho, že vlastně, že tu práci jste dělala poctivě, přestože vás to nebavilo a věřte mi, že když to budete dělat ráda, tak budete míň unavená. Tady je zapotřebí pochopit to spojení. Když to uděláte ráda a teď proč ráda? No, ještě nejste v důchodu a musíte pracovat, takže potřebujete peníze a jste ráda, když ty peníze máte. Když nebudete pracovat, tak je nebudete mít. Takže už je hned další komůrka jakoby k tomu optimismu. Takže zachovejte si optimismus. Jinak jste mě pobavila a jste strašně fajn.

„Milá Ivanko až budeš mít někdy chvíli a pomůžeš mi poradit, budu ráda. Po roce v nové práci často uvažuji, že se pro ni vůbec nehodím. Ne, že by mě nebavila, ale strach a nepříjemný pocit, že ji v budoucnosti nebudu zvládat, mě nenechá v klidu a v přítomnosti.“

Já do toho trošku vkročím. Proč byste měli předpokládat, že to jednou nezvládnete? To se uvidí. To je to samé, Ego vám vždycky hází strachy. Strach je to, co se vždycky bude dít, nebude vyhovovat buď vám, anebo vašemu okolí. To se uvidí. Zase to zkusím. Buď mi to půjde a nevyhodí mě, anebo mi to nepůjde a odejdu ráda. Je to pravda? A zase jsem ráda, pozor, takže to Ego vás roztrhne. Roztrhne vás na dvě poloviny a jste zase pod ním. Takže se pak opakuje a dramaturizuje něco. Takže varujte se těchto pozic.

„Ještě na základní škole, jsem si nemyslela, že jsem hloupá. Dobrých známek jsem docílila vždy pílí. O vysoké škole jsem zpočátku vůbec neuvažovala. Vysoké cíle jsem neměla. Jako většina deváťáků jsem nevěděla kam jít, rozhodla jsem se nakonec pro gympl. Zjistila jsem, že nepatřím mezi ty chytré, kteří se naučí učivo rychle. Musela jsem vždy opakovat. Učila jsem se průběžně, abych stíhala. Pěkné známky jsem musela spíše vydržít. Dokonce i o velkých prázdninách jsem si opakovala maturitní předměty, abych v sobě uklidnila pocit, že maturitu nějak nezvládnou. Z gymplu jsem šla na obor zdravotní laborant. Ten byl pro mě veliký oříšek. Učila jsem se ještě více než na gymplu, snad každý den i večer. A i tak jsem nestíhala, protože co si já neustále neopakuji, to si nezapamatují. Zjistila jsem, že mi nejdou laborky, u kterých se muselo přemýšlet a zapojit logická nebo matematická část mozku, kterou mám asi buď od základní školy, nebo od narození odpojenou.“

Já taky.

„Z laborek jsem si odnášela pocit, že jsem pěkně blbá a samozřejmě jsem si přála být aspoň trošku chytřejší a umět si poradit jako ostatní. Zkouškami jsem však prolezla. Někdy jsem se až divila, že jsem prošla. Nakonec jsem se rozhodla vyzkoušet i magisterské navazující studium. Takže v prvním roce studia jsem zažívala vyhoření. Zejména u jedné zkoušky, kde byly laborky, jsem přemýšlela, že to vzdám, pokud ji neudělám, ale zase vše se nakonec vyvedlo. A ze mě se stala magistra. Zajímavé, že ještě během studia, byl fakt, že témata prací jak bakalářské, tak magisterské na mě zbyly z hematologie, která mi přišla těžká a v oblibě jsem ji nějak zvlášť neměla. Po škole jsem neměla ambice na nějakou vyšší pozici a byla jsem ochotná jít za prací tak daleko, jak bude potřeba. Našla jsem si práci kupodivu rychle na hematologickém oddělení, kde mi bylo řečeno.....“

Vidíte to, co ten člověk odmítá, to si k sobě přitahuje. Všechno, co se jí zdálo těžké, tak tam byla uprdelená, najednou. Ano, ale přesně tak to je. Ale vy to tvoříte. Uvědomte si, že vy nemáte důvod si o sobě myslet, že jste špatní, a že byste měli být lepší. Jestliže jste i prošla zkouškami i v té komisi, která byla náročná, to znamená, že i něco umíte. To je jenom vaše pozice, že to tělo se vás snaží dostat do podrázenosti tím, že teda nic neumíte, ale tak to není. Netužte po tom, abyste byla lepší. Jste taková, jaká jste a něco jste se naučila možná třeba i tím, že jste se věnovala tomu učení, tak jste se možná naučila mnohem více a máte toho v sobě víc, jenže si nevěříte.

„.....budu muset časem atestovat a s tím i časem přejdu z pozice laborantky na pozici magistry. Práce laborantky mě baví. Vůbec si však nemyslím, že bych se později na tu magisterskou pozici hodila. Přejde mi, že mi to logicky nemyslí, tam, kde by mělo. Nejsem schopná pořádně zapojit mozek v této práci, jsou neustále věci k řešení. Kontroly, audity, které má právě magistra na starost. Strašákem je tedy má budoucí pozice. Taky ta atestace není lehká. Často se v mé mysli honí myšlenky, co když atestaci neudělám? Nebo udělám a zjistím, že na tu práci nejsem stavěná.“

Tělo ví, jak na vás, takže tělo pořád hází stejné kličky a vy se pořád chytáte, jako hovno, košile.

„Během té doby, co zde pracuji, se snažím domáhat nějakému učivu sednout. Učit se novému. Však za tento rok jsem nic neudělala. Po letech studia se mi už opravdu nechce. Připadám si jako opravdu nějaká blbka. Nic si moc nepamatuji. Přejde mi, že to jde s mou pamětí od té základní školy z kopce. Nejde pořád vše opakovat. Věci, co si musím pamatovat neustále. Je tolik věcí, jakým se budu muset naučit, které mi nedávají klidu. Raději bych pracovala někde, kde nemusím přemýšlet, nic řešit. Kde mě nečeká další učení v podobě školy a praxe. To už nechci vidět. Vím, že nemám vyhlížet do budoucnosti a soustředit se na přítomnost, ale pocit,

že mi degraduje mozek, i přes snahu ho zdokonalovat, mi nedá pokoj. Ivanko, vždyť já zapomínám i tu násobilku.“

Vy jste super.

„Co nepoužívám dennodenně, nebo ty informace mozek uzavře a já k tomu nemám přístup. Představa, že si v budoucí pozici nebudu vědět rady, to raději bych i přes vynaložené úsilí, které jsem vložila do studia na tento obor, dělala něco jiného, kde mě ten mozek tak nevypeče. Taky mě napadla teorie, jak si jednou říkala, že tělo ví, co nebude potřebovat, to si nemusí pamatovat. Takže tento obor není pro mě, a že v něm dlouho nebudu. Tak to prostě vyhodím. Poradíš mi prosím, co bys dělala na mém místě? Zda bys zvolila něco jiného nebo jen časem, až budu nucena atestovat, říci, že se na to necítím, že raději chci zůstat v pozici laboranta? Často mě napadá, že bych chtěla dělat třeba kosmetičku, kde člověk nemůže nic pokazit.“

No, jéjé, to si jenom myslíš.

„Vím, že všechny myšlenky mi předhazuje Ego, ale já cítím, že nejsem nějak chytrá, nemám vlastnosti, které bych na to měla mít, tak se tam nehodím. Děkuji, že jsi dočetla tak dlouhé povídání, a že se nám věnuješ. Nikola.“

Nikolko, já si myslím, že kdybys byla kosmetičkou, tak si o sobě budeš myslet, že jsi špatná kosmetička a že určitě dáš tomu člověku na obličej něco úplně blbého a on odejde úplně bez kůže teda. Teď jsem to přehnala. Tak, tvůj problém je ten, že se cítíš být horší neboli špatná. Tady se stačí jenom rozhodnout. V tomhle tom ti neporučí a neporadí samozřejmě nikdo. Tohle musíš zvážit sama. Ale je zbytečné, aby ses takto podceňovala. Všechny zkoušky jsi udělala. Prošla jsi jimi. Buď teda odmítne jít na tu atestaci a pracuj dál jako laborantka, protože tam už sis ověřila, že ty věci pracují a nemá smysl, aby ses vypínala, studovala a pak odmítla tu roli magistry. Ale zase by sis procvičila mozek. Anebo se rozhodni, že si teda skutečně najdeš nějakou jinou práci, ale pamatuj si, věř mi, že každou práci, která tady na světě existuje, bys brala zodpovědně a zase by ses cítila, že ji neděláš tak dokonale, protože tělo ví, jak na tebe. Tam ti hází pocity nejistoty, nerozhodnosti. S tou hlavou si nedělej problém, to dneska má kde kdo. Já taky. Já mám to samé.

Ale zjistila jsem zvláštní věc. Já jsem nedávno vyklízela knihovnu. Soustu věcí už tam nebylo potřebných, a bylo tam dost knížek z devítiletky, ať to byla matika. Hlavně to byla matika, čeština, fyzika, chemie, takové věci, které mi kdysi dávno moc nešly, ale dokázala jsem se je učit třeba na jedničku, ale hned mi z hlavy vypadly. Já jsem udělala u tabule zkoušení, dostala jsem jedničku a za týden už tam bylo vzduchoprázdno. Ano, tam jsem splnila jenom podmínky, co se ode mne chtělo a zase tam nebylo nic a zjistila jsem, že v té hlavě do dnes já nic nemám, ale fakt nemám tam vůbec nic. Z algebry, ze všeho, co si dovedu představit, zkrátka nic tam není. Ale zase jsem zjistila, že kdybych to potřebovala, tak si to vezmu a dneska to pochopím lépe, než jsem to pochopila

tenkrát. A dokonce už se mi to stalo právě tím, jak jsem vyklízela tu knihovnu, jak jsem otevírala ty jednotlivé knížky, mi to přišlo tak jednoduché všechno. A hlavně se to i propojovalo. Já jsem najednou viděla spojení mezi matematikou, fyzikou, chemii, biologií. Já to vidím nějak jinak. Nějakým jiným kanálem. Ono vám to teď jinak poteče.

Nedávno se jedna paní zmínila i na FB, že dřív to měla všechno naučené i všechny věci, které měla dělat nebo neměla. Dneska, když začala poslouchat mě, tak je ve stavu, kdy vnímá, že mě poslouchá nějakým jiným kanálem. Ano, ten kanál je srdce. Když nemáte nažito strašně hodně časoprostorové křivky, tak mi neporozumíte. To se nedá hlavou vstřebat. Vy to potřebujete pochopit skutečně přes ten srdeční orgán a ten je důležitý, a ten máte vlastně, to jsou zkušenosti, které jste si našli, takže jste připraveni. A tohle je něco podobného. Když to v současnosti budete potřebovat, tak se k tomu přiblížíte, abyste byla schopna to pochopit. My teď budeme skutečně žít úplně jinak. Budeme pracovat na úplně jiném principu. Ten přechod je hrozně složitý. Takže Nikolo, nepovažujte se za hloupou, jste chytrá holka. Jste mnohem chytřejší než Iva. Stoprocentně. Když tak zůstaňte v té laborce, že vám ta práce stačí, abyste byla klidnější, ale myslím si, že je to zbytečné, že byste i tam tu práci obstála. Stačí se jen rozhodnout.

„Vážená paní Adamcová, no tak nějak nevím, z jakého konce začít, ale pokusím se. Jsem matka dvou dospělých synů. Vojtíšek dvacet sedm a Tomášek dvacet šest. Starší syn je ženatý. Jeho prímová žena je cizinka a žijí společně v Austrálii. Mladší syn žije s přítelkyní, úžasnou holčínou, jeho spolužačkou z vysoké školy a ti jsou v Anglii. A já jsem rozvedená a žiju se svým přítelem také v Anglii nedaleko Derby. To není tak důležité. Chtěla bych se vás paní Adamcová zeptat na mého mladšího syna Tomáše a jeho přítelkyni. O ty se mi vlastně jedná. V září jsme je byli s mým partnerem navštívit a tam nám mladí oznámili, že čekají miminko. Radost nastala obrovská. Těšili jsme se na příchod prvního vnoučete. Těhotenství probíhalo normálně, včetně druhého skenu 11. prosince, kdy jim paní doktorka řekla, že čekají holčičku. O to větší byla moje radost, když po všech těch šňůrách ponožek a trenčlí přijdou sukýnky, šatičky a mašličky ve vláskách. Miminko spinkalo, a tak nemohl být proveden ultrazvuk, jak má. Tak je pozvali na další v polovině prosince. Tam se ale paní doktorce něco nepozdávalo se srdíčkem, a navíc miminko stále nebylo v poloze, kdy lze provést důkladný sken. A tak následovala další návštěva a na dalším skenu, kdy museli dojít na specializovanou dětskou kliniku v Londýně, jim oznámili, že miminko má závažnou srdeční vadu. Hypoplastické levé srdce. Zděšení rodičů i nás všech je nepopsatelné. Tomášek s přítelkyní hledali všechny možné i nemožné informace na internetu, jak dítě zachránit. Modlila jsem se za ně a za nás všechny, abychom tu situaci nějak zvládli, aby rodiče se rozhodli správně, neboť jim v nemocnici dali nějaké možnosti. Mezi jiným i ukončení těhotenství v jednadvacátém týdnu. To vše, se odehrávalo teď koncem roku před Vánoce. Tak žalostný pláč mého tak silného syna jsem v životě

neslyšela. Ten pláč budu slyšet do smrti. No o Natálce ani nemluví, tak křehká osůbka na povrchu, ale silná uvnitř. Ti dva žijí v Londýně sami, takže veškeré rozhodnutí a úvahy byly na nich. Sami se rozhodli, že by neunesli tíhu utrpení jejich dcerky, kdyby musela postoupit několik velmi závažných operací, nebo transplantace s nejistým výsledkem. Takže se rozhodli ukončit těhotenství, ke kterému došlo těsně před Vánocemi. Nevím, jestli si holčičku pokřtili, ale vím, že ji nechali v Londýně zpopelnit a doma v Čechách nebo na Slovensku se s ní chtějí rozloučit. Nevím, jakou cestou, a já doufám, že zádušní mší za malou pojmenovanou holčičku. Jsme katolíci. Ten můj mladší je trochu vlažnějšího postoje. Už to jsou dva měsíce a mám pocit, že jsou hodně uzavření do sebe a moc nekomunikují. Něco jsem si přečetla, jak bychom se měli, jak rodina zachovat, co se týká nějakých otázek, ale myslím, že to udělali správně, když Natálka napsala, co se stalo a rozeslali mail neblížeší rodině i kamarádům. Měli by teď nějak přijet sem k nám na návštěvu, protože koncem března se chtějí odstěhovat z Londýna do Čech. Je jim smutno po domově, a navíc po takovém prožitku. Jsou si vědomí, že navždy zůstane jejich dceruška mezi nimi v jejich srdcích, myslí, i v jejich vzpomínkách. Ví, že jejich fyzické tělo se zahojí, bojím se však o jejich Duše. Duše Tomáška, jeho ženy a malé. Byla jsem za knězem. Mluvili jsme o tom dlouho spolu. On mě vyslechl. Řekl, že na své farnosti řešil podobný případ, že přijde čas výčitek, zlosti, bezmoci, vzteku a truchlení. Ale mám pocit, že z toho nejsem moc moudrá. Moje babička říkala, že si každý jdeme se svým ranečkem sám.“

Ano, babička je moudrá. Což je pravda.

„Avšak já, jako jejich matka, jsem tuto situaci nějak nepřijala. Jen se modlím, aby nám Bůh odpustil, říkám si, že zázraky se přece dějí a mnohokrát se doktoři zmýlili, že jsme pro to mohli dělat víc, a že a že a že. Nevím, jak se s tím sama u sebe vyrovnat. Mám báječného, úžasného partnera. Podržel mě neskutečným způsobem, avšak tam někde uvnitř to je. Prostě přijdou okamžiky, kdy se to ozve. Modlím se za to, aby to jejich vztah upevnilo. Partnerka mého syna mi napsala, že má potřebu mi poděkovat za mého syna, jak ji podržel, v tak těžké chvíli, jak při ní stál. Moc s nimi nejsem, myslím fyzicky. Nevidíme se tak často ani s jedněma, ale vím, že jsme hodně blízko, i když jsme od sebe daleko. Můj syn je vlažnějšího přístupu, co se týká víry. Ví, že Bůh nám dává různé životní zkoušky, že si nás k sobě volá různými cestami. Někomu stačí jen lehké postrčení. Někdo potřebuje pořádnou pecku. To je možná v jejich případech. Oba jsou to matematici a tito lidé potřebují hledat důkazy. O tom matematika je. Je toto důkaz pro ně? Já fakt nevím, jak si to mám vysvětlit sama sobě, jak to přijmout. Je tu nějaké vysvětlení pro mě? Já nejsem žádný matematik. Já jsem zahradník. Každý den jsem obklopena

zázraky přírody a jsem ve své práci šťastná. Jsou to dary od Boha, tím jsem si jistá. Radka.“

Tak, tady už je u vás samozřejmě víra v Boha, ale vedená církví a ta církev považuje spoustu věcí za hřích. Tak to není. Samozřejmě ano, vaše babička měla pravdu, každý si s tím svým ranečkem neboli s Osudem jde sám. Ale to, co ještě není úplně přijato, v této rovině na Zemi je, že nevíte, že Osud je hotový a daný, a že ho nemůžete ovlivnit, a že původní vaše Vědomí Boha a vy jste všichni Bohové a neleknete se, protože si možná budete myslet, že se Iva rouhá. Tak to není. Vy jste všichni Bohové jednoho jediného, a to Vědomí se rozdrobilo pod různé domečky lidských těl. A teprve tehdy, kdy vaší Vůli Boha jste si vybrali každý z vás Osud, a tyto Osudy se prolínají, protože vy žijete jako matka svých synů, oni mají své přátele, a teď ta rodina to žije samozřejmě společně, tak musíte přijmout ne jenom Osud svůj, ale i Osud svých dětí. Nelitovat, nebědovat nad nimi, protože když litujete a bědujete, tak se vše opakuje. Opakuje se to proto, že odmítáte ten Osud, který jste si nabrali, a přitom s tím ranečkem musíte projít. To znamená, že jestliže já budu na vašem místě, tak budu mé děti také milovat, budu jim vysvětlovat, že pokud se dítě nemá narodit, tak se nenarodí. A vy jste se samozřejmě rozhodli správně, protože i rozhodnutí v Osudu je nastaveno. To znamená, že jestliže se rozhodli pro to, aby to dítě netrpělo a neprožilo několik náročných operací s nejistým výsledkem, takže se rozhodnete pro odložení nemocného těla. To je vaše dobré rozhodnutí. A samozřejmě vy pochybujete o tom ještě, že Osud je nastavený, takže pochybujete o tom, že jste něco udělali správně. To je to přirozené. K tomu se dostanete až po delším poslechu přednášek. Takže nelitovat vaše děti. Pak vaše děti nemusí hrát samozřejmě zdrcenost a dramata vám, tím se koloběh zužuje. To znamená, že se staví Odpory, které tam přicházejí. Ony by nemuseli prožívat takové těžké věci, kdyby přijali ten odchod. Oni ale prožili obrovskou lítost, takže se zablokovali, proto je to dnes drží. Panu knězi bych moc nevěřila. Je to zbytečné. Oni mají žít dál. A mají žít dál proto, že možná na ně čeká další dítě, které v tom Osudu mají. Pokud by o jedno takhle přišli, a takhle by je to zdrtilo, pamatujte si, kráčíte sami k sobě, tam by mohl být dobrý důvod pro to, aby byl nějaký zádrhel při nějaké budoucí situaci, a to je zbytečné. Máte žít to, co se dá. A je to proto, že tady jste vy všichni zbylí pro ty druhé. Ano, ta maličká zemřela, ale uvědomte si, že jste tady zůstali jeden pro druhého. Vaše snacha pro vašeho syna, on pro ni a vy pro ně a oni pro vás a je pro co žít. Člověk, když přijde o někoho, tak nemůže zasahovat a tahat ho z toho neprojeveného světa. To iluzorní tělo sem. To nejde. Vy se máte smířit s tím, co se stalo a máte žít pro ty, co tu zůstali, jinak budete trpět. Tohle potřebujete pochopit. Zkrátka žít dál. To je všechno.

„Dobrý den, Ivanko, již dlouho jsem nic nenapsala, ale v poslední přednášce jsi hovořila o zkoušce přijetí smrti a já se chytla. Přemýšlela jsem o této záležitosti a vytanul mi příběh, který jsem prožila před třinácti lety. Při kurzu potápění jsem v desetimetrové hloubce Indického oceánu zjistila, že nemám kyslík v dýchacím přístroji. Dvakrát jsem se podívala na měřák, ale fakt tam nic nebylo a mi se dýchalo čím dál hůř. Najednou jsem pocítila naprostý klid. Až ledový. Jako by za mě jednal někdo jiný.“

Pozor, tohle jste ale vy. Tento ledový klid jste vy jako Bůh. To je nádhera.

„Nejdříve jsem musela přesvědčit svého instruktora, že opravdu nejsem hysterická ženská a ukazovala jsem mu měřák. Musela jsem s ním zatřást, aby se vzpamatoval a podal mi svou záložní dýchací trubici, abych mu tam neumřela. Když konečně pochopil, podal mi dýchací trubici a pomalu jsme se vydali směrem vzhůru. Museli jsme ručkovat po laně, aby náš výstup nebyl příliš rychlý. Když jsme seděli v lodi, děkoval mi za mou reakci a naprosto správný postup. Pokud by to tak nebylo a já zpanikařila, dnes bych nepsala tento dopis. Celý zbytek dne jsem vykašlávala vodu z plic. Následující den jsem si dala pauzu a pak ruku v ruce s instruktorem dodělala svou zkoušku naprosto očarována podmořským životem. Co znamenají tyto momenty v našich životech? Jedná se také o přijetí smrti nebo o přijetí života? Děkuji, měj se krásně. Máme tě rádi.“

Ano, přijetí smrti znamená, a tohle je přijetí smrti, tady kdyby byla panika, tak bys vlastně odmítala ten stav, který se blíží, a který se zdá, že by se přiblížil. Tam bys to odmítla. Tam by nastala panika, protože stav Hmoty, hmotného Vědomí vás dovede do paniky, protože vy si myslíte, že jste tělo a jméno a nechcete zemřít. Jestliže už mám nažito strašně dlouho a vím, že teď je najednou situace, která se zdá, že by to eventuálně teď mohlo přijít, zachovám klid a fakt tam je takový ledový, nádherný klid, tam to stojí jenom. Tam je jenom Vědomí. To už jste tak vysoko v tom vývoji, že víte, že pokud to má přijít, tak to přijde, ale že žijete dál. Tam už na vás nenaalí to tělo vlastně tu křeč. Ve skutečnosti jste nikdy neumřeli. Vaše skutečná podstata nikdy neumřela. Umíralo jenom tělo, které se bálo. Tento pud sebezáchova má každá Hmota ve zvířecím světě a lidské tělo, které nemá ještě překročenou hladinu hmotného Vědomí. To znamená Hmoty, dokud vás ovládá Hmota, Satan, tak má tyto pudy sebezáchovy hodně silné. Vy v tuto chvíli, když byste byli takto vysoko jako tato žena, ta Věruška, tak když přijde dramatická chvíle, tak víte, že když máte teď odejít, tak odejdete a jste naprosto klidné. Ono vás to z toho automaticky úplně neuvěřitelně vyvede, ale je to pro vás úžasný zážitek.

Já jsem vám možná někde vyprávěla příběh, když mi bylo padesát let, tak tady byly obě moje dcery s rodinami a ty moje holky, já jsem měla ty padesátiny v dubnu, ale oni přijeli až v srpnu a tam se domluvily, že pro mě připraví překvapení, že pojedeme jenom my tři holky, kdysi dávno jsme jezdily do Prahy, takže pojedeme. A jely jsme teda do té Prahy. Moji zeťové hlídali vnoučata. Byli doma. Měli jsme přijet až večer. Jely jsme do Prahy. Užili jsme si to. Měli jsme krásný den, a když jsme ve čtyři hodiny nasedly do auta a jely jsme po dálnici zpátky, tak se stala taková zvláštní věc. V obrovské rychlosti, já jsem jela v levém pruhu předjížděcím, a přede mnou byly tři auta. Jeli jsme takhle za sebou a najednou jsem zahlédla, že před tím úplně prvním, já jsem byla třetí, před prvním autem najednou to auto začalo strašně brzdit, nevěděly jsme proč, tak oba dva jsme také brzdili i ten druhý i já jako třetí, a té ženě se v té rychlosti namotal igelitový pytel a začalo se kouřit z kola. Ono by to asi i vzplálo, tak, jak to bylo to horké, pytel by začal hořet. Tak ona teda měla neuvěřitelnou duchapřítomnost na dálnici, ona zastavila

auto, vylezla, servalo to z toho kola, skočila dovnitř, rozjížděla se. Jenže pro nás druhé, ten druhý by býval do ní narazil, tak takhle jako by vyjel maličko už do toho pravého pruhu, pak byl ještě třetí, a teď já jsem dojížděla, a teď jsem nevěděla, viděla jsem ve zpětném zrcátku, že teda jede obrovský autobus a za ním ještě další auta, takže já jsem nemohla jakoby odbočit, takže jsem jakoby jela na ni. Nakonec jsem to dobrzdila. Autobus projel, ale v jednom okamžiku jsme nevěděly, jestli do nás někdo nenarazí. A moje holky jsou k sobě spravedlivé, takže když jsme jely tam, tak vedle mě seděla Lucinka, Pěťa vzadu a zpátky se prostřídaly. A teď vedle mě seděla ta Petruška a my jsme věděly, že možná zemřeme. V té chvíli to byl mžik, to byl okamžik. Já jsem se na ní koukla a tam byl takový klid, tak jako očima jsme si řekly: „Hele, bylo to pěkné, tak někdy příště.“ Lucka dvakrát udělala? „Ma Ma Ma Mami.“ Škubla pásem, ale pak taky povolila. Tam ještě trošku škubnutí bylo, ale najednou to všechno proběhlo, rozmotalo se to. Oba dva pruhy se rozjely a jely jsme dál. Ale to bylo tak krásné. Tam nebyl žádný strach. Nic.

Pak mi připomnělo taky, jak jsem se vracela, je to asi dva roky nebo tři roky zpátky, teď už nevím, tenkrát ze Studia 8, jak pak to auto kolem mě lítalo, jak kulečnicková koule, to také bylo nádherné. Já furt nohu na stovce a on mě obkroužil, úplně jak kdyby byl zamilovaný. Já jsem projela dál. To bylo neskutečné.

Ano, vy totiž o sobě potřebujete vědět tuto reakci, a proto v tom Osudu je nastavena jakoby dramatická událost, která pro vás už nebude nikdy dramatická a důkazem je to, že jste zachovala klid a druhý den jste do té vody vlezla znovu. Paráda.

„Milá Ivanko, chci se s vámi podělit o dnešní zkušenost. Žiju vašim učením a pomalu přicházím do Pokory. Jsem oporou pro spoustu lidí ve svém okolí, kteří mě vyhledávají, i když já sama prožívám těžké období. Platím, přijímám, přežila jsem strašení, kdy mě muž v černém v mé ložnici bodl nožem do zad. Ukrutná bolest, ale já to přijala a smířila se se smrtí. Zmizelo to. Dneska jsem zažila kolaps těla. Spadla jsem na zem, velké bolesti, jaké jsem ještě v životě nezažila. Ruce, nohy, žaludek, hlava, tělem mi prošla jakoby silná elektrina, a já se nemohla hnout. Můj jedenáctiletý syn stál vystrašeně nade mnou a křičel: „Mami, ty zemřeš!“ Já se zmohla jen na přijetí. Neodporovala jsem.“

Výborně.

„Ustála jsem to. Syna jsem utěšovala, že jsem v pořádku.“

To mi připomíná, jak v té Hypernově jsem říkala: „To nic není, řekni paní, že se mi nic neděje.“

„Celé to trvalo asi dvacet až třicet minut a najednou to bylo pryč. Co to, Ivanko, bylo, platba? Já se už nebojím, a vím, že si všechno zasloužím. Děkuji za případnou odpověď. Těším se na Besedu v Bratislavě a na Statek v květnu.“

To mohlo být i přepojení. Tak těch dvacet, třicet minut to asi zhruba trvá. Tady je ta křeč. Ono to vypadá venku dramaticky. Nebojte se toho. Ne abyste to jakoby vyhlíželi. Nemusí proběhnout takto dramaticky, může proběhnout i jinak, samozřejmě, ale nic to není. Není to platba. Tohle to rozhodně platba není.

„Milá Ivanko, moc děkuji za odpověď na mou otázku a dovolím si položit další. K Bohu vede zlatá střední cesta, ten úzký prostor na široké skále života. Nám nepatří negativní emoce, ty patří Hmotě. Jak je to ale s prožíváním pozitivních emocí? Já, Bůh jsem láska, radost. Může nám ale Ego nahrávat také zdánlivě pozitivní emoce, kterým, když se poddáme, tak za jejich přílišné prožívání musíme zaplatit? Stává se mi, že když se mi něco podaří, mám z toho radost, okamžitě většinou přijde facka, jako bych se vzpamatovala. Jakoby plus vyváženo mínusem a obráceně, abych se držela uprostřed v bodě nula. Nebýt v Odporech, radovat se s vděčností a Pokorou, udržet tu pomyslnou hladinu v klidu bez pozitivních a negativních poryvů? Děkuji za odpověď na některé z Besed, které se nahrávají. Jsem moc vděčná Danečkovi, že nám záznamy posílá. Srdečně zdraví Vlad'ka.“

Tak, Vlad'ko, nebojte se. Negativní emoce jsou nesouhlasné. Ego totiž neumí souhlasit, takže souhlasné nemůže dělat. Ego nikdy nesouhlasí. Vy se něco rozhodnete nebo děláte a Ego chce proti. To znamená, teď se rozhodnu třeba, že půjdu na potrat, teď jsme o tom mluvili, je to to nejlepší řešení, které v té době můžu mít, a když to proběhne, potrat projde, tak Ego mi podsunuje, že jsem to neměla dělat, že možná jsem se měla zachovat jinak. Takže ne. Ego neumí souhlasit. Takže souhlasné emoce jako je dojetí, různé typy radosti, patří už pokračujícímu Vědomí v 5D. Ty ještě mít budete, to dojetí. Tyto emoce zůstanou. Ale tady jde o něco jiného. Vy jste dřív prožívali veliké ztráty, propady a na druhé straně byly na té kládě té houpačky zase veliké radosti. Tyto rozdílly vám vykyvují vlastně energii těla. A tady je zakopaný pes. Takže vy budete skutečně umenšovat tak, jak se Odpory zmenšují, tak se vám zmenšují i radosti. Kdybyste je přeháněla dál, takže okamžitě vás něco stáhne dolů, abyste se do té pozice mezi ty nuly dostali. Správná hladina Božství je rovná hladina, bez jediné vlnky. Tak, jak to říkával pan doktor Tomáš. Vám je pořád dobře. Takže není důvod ani vzlyknout, ale ani skákat radostí, což je ze začátku pro vás takový strašně divný pocit. Ale pozor, to neznámá, že tělo nebude skákat a metat kotrmelce, ale nebudete to prožívat. Rozumíte mi? Tam jde o prožitek. O stav prožitku. Tohle to je vaše skutečná realita. Jinak tomu tělo nerozumí. To je strašně těžké, tohle to jakoby prožít. To si potřebujete vyzkoušet. Už pan doktor Tomáš říkal, že jakoby prožijete velkou radost, tak musí přijít někde výkyv a obráceně, aby se to narovnal. To se pořád ta kláda zmenšuje, zmenšuje, až se zastaví v prostředku. Ano, já jsem také trvale šťastná. Já se směju s vámi, ale neprožívám to tak, jako dřív. Když si vezmete, jak reagovalo tělo kdysi dávno před dvaceti, třiceti lety, to bylo úplně nebe a dudy. Já jsem byla tak divoký člověk, že se divím, že jsem to přežila. To nic není.

„Milá Ivanko, moc tě prosím o radu. Snažila jsem se najít odpověď sama, ale nepodařilo se mi. Snažila jsem se vrátit k základním přednáškám, k otázkám a odpovědím z FB, ale mám pocit, že podobná otázka nepadla. V prosinci mi začalo být špatně po všem, co sním. Lékařem vyhodnoceno jako střevní viróza, prý toho je hodně. Doporučil šetrící dietu, ale nezvracela jsem, ani průjem nebyl. Doporučení jsem dodržovala. Po deseti dnech se dostavila záklopka a nebyla jsem schopna vůbec jíst. Přinutila jsem se dostat do sebe alespoň suchar a čaj. Po dvou dnech jsem zkolabovala. Odvezla mě rychlá. Pokud je i toto strašení těla, pak jsem tomu zatím strašení podlehla. Mé: „Nekecej a jez!“ nezabírá. Odběry, laboratoř, vyšetření v nemocnici je OK. Nechutenství trvá. Abych něco snědla, dostala jsem neurolog 0,25, který momentálně od poloviny prosince zobu dvakrát denně. Během týdne jsem zhubla o šest kilo. S neurolesem se snažím současnou váhu držet. Ale pro klid Duše na váhu moc nelezu. Za jiných okolností bych se radovala. 160 cm, 59 kg v jednapadesáti, super, to si klidně nechám, ale jak přijmout, co se děje a neřízeně nevyhladovět? Naposlouchala jsem si alespoň téma anorexie, bulimie, ale v tom se nějak nevidím. V roce 2013 se mi změnilo stravování. Byl to samovolný a krásný proces, říkala jsem tomu moudrost těla. Ono mi samo říkalo, co ano a co ne. Bylo to úžasné. Z veliké části ubylo maso, ale vegetarián nejsem. Jím více méně jen to, u čeho vím, co jím. Žádné konzervy, polotovary, tavené sýry, paštiky, uzeniny. Nyní tělo křičí ne na vše, a navíc nemám na nic chuť. Poradíš mi, prosím tě, co mohu, co nevidím? Pokud by ti to čas dovolil a měla bys pocit, že je třeba i si sáhnout, tak můj souhlas máš. Pro úplnost, v březnu loňského roku mi odstranili štítnou žlázu v obou lalocích. Uzly vychýleny 2.29, úplné odstranění nutné. Před tím jsem se s ní nikdy neléčila. Vše dopadlo báječně, operace, pooperační léčba, histologie, všechno v pořádku. Přetrvávala více méně jen únava a bolesti kloubů, co se ladilo hledáním optimálního dávkování letroxu. 1992 únor nebo březen hysterektomie pro masivní krvácení. Porod v říjnu 1991 císařským řezem. Hormony a teď hladovka, co s tím? Moc ti děkuji za vše, co mohu, i díky tobě, lépe chápat a jsem moc ráda, že se všichni máme. S láskou Radka“

Tak, Radko, jednak se teď mění stravování na celé Planetě. To už víte. A za druhé si teď prožíváte, abyste viděli, že Iva má pravdu, tak si prožíváte tyto diktáty těla. Jelikož jste vy tím, co má být.

Já trošku odběhnu, ale bude to vlastně, a to uvidíte souvislost. Nedávno jsem zažila s jednou ženou, která poslouchá sedm let, že mi napsala, že po dlouhých letech přišly deprese a najednou přijde tlak těla a udělá se jí strašně špatně. Ona říkala: „Já bych to ještě jakoby zvládala, ale když jsem v práci, já jsem sestra, tak to zvládat nechci.“ A teď pozor. „Mám strach. Samozřejmě v práci, abych fungovala, tak jsem měla strach, chtěla jsem si něco brát, i když jsem si řekla, že by to možná bylo dobře, vezmu nějaká homeopatika, ale homeopatika už nezabírají. Na mě už teda ne, a tak jsem si řekla, a teď pozor, že když jsem ti napsala, já jsem teda ještě byla jedna mezi komunikacemi,

napsala jsem jí zpátky, že to musí nějaký čas vydržet, že má přehlížet. Tělo, cokoliv budete odmítat, na vás bude zkoušet znova. To znamená, že když nevydržíte dva, tři dny, týden, čtrnáct dnů, ale nesmí vám to fakt vadit. Zkrátka půjdu zvracet na záchod, zkrátka půjdu zpátky, budu se usmívat, bude mi dobře. Nebojte se, to zvládnete. Vůbec fakt o nic nejde. To tělo musí zažít pocit, že vám to nepřekáží, že to nepřevezmete. Takže ona už byla tak zoufalá z toho, vidíte, zoufalství znamená, že to odmítala, tak si vzala kyvadlo, aby jí poradilo. Jestli teda ty homeopatika nebo ty léky, ano nebo ne. No, samozřejmě, že kyvadlo řeklo, že ne. A já jsem jí napsala: „Přečti si znovu, co jsi mi napsala. Víš, koho ses zeptala?“ Tak ona se zeptá znovu hmotného těla a ten Satánek jí řekne: „ty vole, neber to.“ Říkám: „Koukej si slupnout nějaký ten neurol nebo něco takového, nebo nějaký ten prášek na to zmírnění, ale musí ti to být úplně jedno. Není blbě, že si ten prášek vezmu. Každý strach je strach. Takže to tělo vás vede takovými kličkami. A ona mi napsala: „Ježíš Maria, já jsem blbec. Tak jo. Tak si klidně v práci půjdu pozvracet a půjdu pokračovat dál. Já nad ním zvítězím.“ Ale fakt zvítězíte tím, že vám nepřekáží, co dělá. Hele já jsem nezvracela snad třicet let. V dětství občas někdy. A pozor, já jsem měla i to, že jsem měla, že když mi bylo špatně, třeba někdy se mi divně udělalo, já jsem byla schopna jít na záchod, strčit si prst do krku, vyzvracet se a bylo mi dobře. To byl rychlý proces, než to tělo by dojelo a než se mu udělá tááák špatně a uráčí se támhle někde jakoby se ohnout do křoví, ne. Takže já jsem všechno řešila rázně a v té logice, kterou jakoby máte. Vůbec o nic nejde. Klídek. Když vím, že potřebuji nakrmit tohle tělo, tak to sním, i kdyby mi to nechutnalo, jasné? To je potom vláda. Ale dělat si starosti, že mi to nechutná a mám záklopku, ne. Já to zkrátka sním. Je to důležité. Je to strašně důležité. Nesmí vám vadit, že ta záklopka tam je. Ne, teď to tělo zkrátka nakrmím. Můžete ho nakrmit i různým způsobem. Můžete se domluvit i třeba s doktorem, aby vám dávali kapačku.

Vzpomeňte si, co jsem řekla, když odmítalo chodit. To jsem ještě teda chodila s prací. Teď už to nedělám. Ale já si pamatuji, jednou jsem seběhla ty schůdky s tím, že půjdu osm kilometrů, a tělo mi zabočilo jako do garáže. Já říkám: „Ale mazej, hajzle.“ Já ho miluju, pro mě hajzl není hajzl, tak jako prožívaný. Já jsem říkala: „Mazej, mazej.“ Takže já jsem ho otočila dolů, tož mě začal píchat tady v kyčli. Já říkám: „Hele, ještě jednou píchneš a v poledne jdeme znovu.“ V poledne už nepíchnul. Už si nepíchnul nikdy.

Ráda jsem vás viděla. Jste super a budu se těšit 26. dubna. To už bude krásné počasí, tak se mějte hezky. Ahoj, dobrou noc.